

Ε. Β.

ΑΡ. 69. - 74.

1934

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρά 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β

ΣΥΝΑΡΜΑΤ Ε

Εσωτερικού Δρχ. 1.50
Εξωτερ. Σελ. 15 ή Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Προχθές αντάμωσα κα-
τ' ευχή στον δρόμο κά-
ποιο φίλο μου. Ήτανε
κόκκινος σαν παπαρούνα
και τα μάτια του λευκο-
σαν φωτιές. Νά σ' ας πώ
την αλήθεια φοβήθηκα θ-
ταν τον είδα, κ' ένα σωρό
άσχημες ιδέες πέρασαν
από το μυαλό μου για την
διανοητική κατάσταση του.
Έκαμα μάλιστα ότι δεν
τον είδα τάχα και προσπά-
θησα ν' απορύγω την
συνάντησι, αλλά αυτός με
αντελήφθη και με γοήγο-
ρα και μεγάλα θήματα έ-
βαλε πλώρη για πάνω
μου.

— Άκους εκεί φίλε
μου, έλα να μου λέει, να περιμένω τόσο
ώρα μέσα σ' αυτή τη παγωνιά και να μην
έλθη!

— Ποιός; έτόλμησα να τον ρωτήσω.
— Ο Σταμάτης. Είχαμε δώσει ραντεβού
στις 3 1/2 το απόγευμα και τώρα είναι τέσ-
σερις και τέταρτο και δεν ήλθε! τί έφταιγα
εγώ σε παρακαλώ να ξεπαγιάσω μέσα στην
παγωνιά αυτή, έ; Τι έφταιγα;

Πράγματι, τί έφταιγε αυτός, για να δια-
κινδυνεύω ν' αρπάξω μιά γερή γούπη, για
κανένα πλευρίτι; Άλλά τί έφταιγα κ' εγώ για
να θέλω να ξεπαύω επάνω μου;

— Έ; τί ν' ας γίνη, του είπα, θα του έτυχε καμ-
μιά δουλειά.

Γύρισε και με είδε με μάτι βλοσυρό και με
φωνή δυνατή σαν να τον έδερε κανένας, και
μου απήντησε:

— Άμ! δεν θα γίνετε άνθρωποι, έσείς. Μόνο
δικαιολογίες έχετε να βρείτε. Ένα ραν-
τεβού είνε ιερό πράγμα, ή να το δίνετε ή να
μην το δίνετε, και αφού με περιέλουσε άκωχη
μιά φορά μ' ένα ειρωνικώτατο και γεμάτο
θυμό βλέμμα, μ' άφησε κ' έφυγε.

Πάει κ' αυτό, μονολόγησα, κ' άρχισα ν'
άνεβαινώ την όδον Σταδίου. Σαφικά το μά-
τι μου έπεσε πάνω σ' ένα ρολόι. Έδειχνε μό-
λις 4 παρά είκοσι. Θέλησα να γ' ρίσω πίσω και
να φωνάξω τον φίλο μου, αλλά ύστερα αφού
σκέφθηκα καλλίτερα, προτίμησα να πάω να
καθίσω σ' ένα καφεενόδι και να σκεφθώ
ποιός έφταιγε που χάθηκε το ραντεβού. Ο
φίλος μου; Ο Σταμάτης; Η τ' άρολόγια
της Αθήνας;

Πόση ώρα σκεφτόμουν; Αυτό είναι κάτι
που δεν έχει σημασία και δεν σ' ας ενδιαφέρει
κ' όλας. Το βέβαιο είναι ότι, αφού κατατιράν-
ησα την σκέψη μου, βρήκα πως αυτός που έ-
φταιγε στην προκειμένη περίπτωση δεν ήταν ο
Σταμάτης, αλλά τ' άρολόγια μας.

Έπειδή όμως είμαι άνθρωπος πρακτικός και
δεν μου άρέσουν ή θεωρίες και τ' ασημερά-
σματα που δεν στηρίζονται επάνω σε χειρο-
πιαστές αποδείξεις, θα σ' ας παρακαλέσω να
μου κάνετε λίγη συντροφιά και να πάμε ένα
περιπατικό άνα τους δρόμους της Αθήνας
μας, με την προϋπόθεσι ότι καθώμαστε κάπου
κεί στην όδον Πατησίων και ότι δώσαμε ένα
ραντεβού στην Πλατεία του Συντάγματος
για τις 7 το απόγευμα.

Άρχίζουμε λοιπόν:

Ξεκινάμε, αφού πρώτα συμβουλευθήκαμε το
ρολόι του σπαιού μας που πάει με την καρπά-
γά της Μητροπόλεως, και που έδειχνε 7 παρά
είκοσι. Προχωρούμε χαμμά πεντακοσαριά μέ-
τρα και φθάνουμε στην πλατεία Λαυρίου. Έδώ
υπάρχει ένα ρολόι: το κοιτάζουμε και πληρο-
φορούμεθα ότι ή ώρα μόλις είναι 6 και είκοσι.

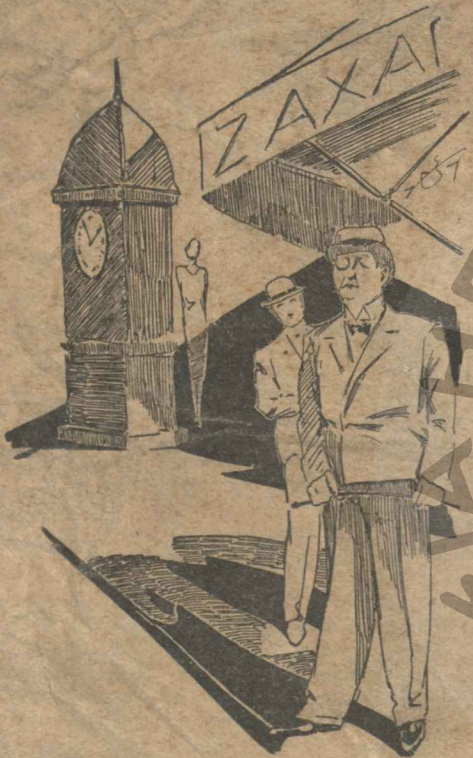
Άσφαλώς, βγήκαμε πολύ νωρίς έξω στον
δρόμο. Κατηγορούμε και καταριώμαστε το

ρολόι του σπαιού μας, ενώ ταυτόχρονας, σκε-
φτόμαστε ότι την άλλη μέρα πρέπει αφεντως
να το πάμε στον ρολογά που μάς το πόλησε
και να τον βρούμε.

Εν τώ μεταξύ προχωρούμε. Χαζεύουμε —
καιρό έχουμε δόξα τῷ Θεῷ, — μπρος σ' ής δι-
τρίνες, στεκόμαστε και βλέπουμε της ζωορ-
φίες των περιοδικών που είναι κρεμασμένα στα
κίοςκια των έφημερίδων, μπαίνουμε σ' ένα κα-
τάστημα κ' αγοράζουμε ένα «κάτι» που τόσο
καιρό μελετούσαμε να αγοράσουμε και που
πάντα το ξεχνούσαμε και τέλος φθάνουμε στην
Όμονοια. Έδώ μάς γεννιέται μιά άμφιβολία:
πήγαινε καλά το ρολόι του σταθμού ή όχι;
Πρέπει να το εξακριβώσουμε. Θυμόμαστε πως
στην Πλατεία της Όμονοίας υπάρχει κάποιο
ρολόι και πάμε να δούμε την ώρα. Δυστυχώς
όμως, το «ρολόγιον τούτο» δείχνει την μίαν
παρά τέταρτον μεσημβρινήν ή μεταμεσονύκτιον
και έχει παύσει πρό πολλών αιώνων να
λειτουργή. Θυμόμαστε εναντίον του Δήμου,
βρίσκουμε τον δήμαρχο και την ήλεκτρική έτα-
ρεία και προχωρούμε στην όδον Πανεπιστη-
μίου για να δούμε το άλλο ρολόι.

Τί λέει! Έπτά παρά τέσσερα λεπτά! Θεέ
μου. Γρήγορα ένα ταξί, μιά άμαξα, ένα αερο-
πλάνο, ένα γαϊδαρο τέλος πάντων!

τεβού σας και άμέσως-άμέσως να μην
είστε εν τάξει με το πρόσωπον εις το όποιον
καυχώσασταν την άκρίβειά σας.

Η άδεια δίδεται, το αυτοκίνητο τρέχει όλο-
ταχώς.

Μπρος από την άκαδημία, καθώς περνάτε,
σ' ας έρχεται ή επιθυμία να ήτε τόσο άργή-
σατε. Στρέψετε τα μάτια σας στο ρολόι.

Τρίβετε τα μάτια σας. Αισθάνεσθε να ζα-
λίζεται το κεφάλι σας. Τώρα μόλις είνε 7
παρά τέταρτο!

Κρίμα τα λεπτά που δώσατε σ' αυτοκίνητο
και ή ταραχή σας. Θα είστε όχι μόνον στην
ώραν σας αλλά και δέκα λεπτά πιο νωρίς στο
ραντεβού σας. Άς είναι, ξαπλώνεσθε μέσα
στο κάθισμα αναπαυτικώτερα και αναπνεύτε
έπι τέλους ήσυχ.

Το ταξίμετρο δείχνει δώδεκα δραχμές, ο
σωφέρ όμως δεν έχει ρέστα — μά θέλει και
ρώτημα; — είναι τώρα καιρός να διδη σημα-
σία κανείς σ' ής μονές δραχμές και στα δι-
φραγκα; κ' έτσι δίδετε δεκα πέντε φράγκα.
Δεν πειράζει όμως. Άρχει ότι θα είστε σινε-
πής στο ραντεβού σας.

Άρχίζετε να περπατάτε πάνω-κάτω στο
πεζοδρόμιο. Περνούν πέντε λεπτά, κ' ο φίλος
σας δεν φαίνεται. Περνούν δέκα, αλλά και
πάλιν τίποτε. Τί να συμβαίνει άραγε;

Μήπως σ' ας γέλασε; Ά! τον πρόστυχο, δεν
άξιζε να ταλαπαρωθήτε σεις για ένα τέτοιον.
Μά τί ώρα είναι λοιπόν; Προχωρείτε προς
τον σταθμό και παρατηρείτε το ρολόι.

Υψίστε Θεέ! Τί είναι τούτο; Μήπως τρελ-
λαθήκατε; Τρίβετε και ξανατρίβετε τα μάτια
σας, αυτό όμως δεν σ' ας βοηδεί στο να άλλα-
ξουν θέσιν οι δείκτες.

Έπτά και είκοσι πέντε! Ούτε λίγο, ούτε
πολύ.

Καταλαβαίνετε βέβαια ότι δεν κατανοώσατε
να συναντηήτε παρ' όλα τα τρεξίματά σας.
Φεύγετε απογοητευμένος.

Τώρα, θέλετε και τον έαλλογο;

Το βράδυ, ή όταν συναντηήτε με τον φίλο
σας, θα σ' ας πῇ:

Ευχαριστώ, μπαρά σο! Δεν μου λέει τί
σου έφταιγα εγώ να σε περιμένω και να μην
έλθης;

Και πράγματι, τί έφταιγε αυτός; Άλλά
ήρτε μου ειλικρινά, μήπως θα φταίτε σεις;

Ντ. Νικβας

αστικό και

Η ΟΙΚΟΚΥΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΗ ΜΙΣΘΟ;

Στ' αγγλικά περιοδικά της τελευταίας εβδομάδας, γίνεται μακρός λόγος για ένα ζήτημα, πραγματικώς πολύ ενδιαφέρον. Και επισημαίνεται ένα ζήτημα είναι ζωηρά ενδιαφέρον είναι και επικαιρόν, εκκινώντας 'ν' έμεις σκόπιμο να το μεταφέρουμε στην σελίδα μας.

Ποιά είναι το ζήτημα αυτό; Η δυσκολία που πάντα βρίσκεται μια οικοκυρά να παίρνει από τον άνδρα της χρήματα, για τις ανάγκες που έχει ή μπορεί να της δημιουργηθούν παρεμπιπτόντως, διότι από τα έξοδα του νοικοκυριού της.

Ακούστε, τώρα, πως πραγματεύεται το ζήτημα αυτό ένας διασημότης. Αγγλος δημοσιογράφος και κοινωνιολόγος.

«Ω, αν ελάγα χρήματα δικά μου!» μου έλεγε τις προάλλες μια μητέρα 5 τέκνων. «Ο άνδρας μου μου δίδει ακριβώς δσα χρειάζομαι για τις απαραίτητες δαπάνες του σπιτιού. Για να του πάρω περισσότερα, πρέπει να τον πετύχω νάναι στα κέρατα του. Δεν φαντάζεστε τι μεγάλη ταπεινότητα είναι για μια οικοκυρά, για μια γυναίκα, για μια μητέρα, να ζητά χρήματα, έστω κι' από τον άνδρα της».

Το παρόντιο της γυναίκας αυτής μου έφερε αμέσως στο νουν, μίαν άλλην, παρομοίως φησισσάσα ιστορία, και μπορεί να φανή μάλλον εφήμερη ιστορία, κυνικά όμως στο βάθος του νοήματος της ένα δυνατό πόνο, ένα δάκρυ.

Ένας παρεπιπτόντιος φίλος του ότι η γυναίκα του του εξήγησε διαρκώς χρήματα.

«Διαρκώς μου ζητά χρήματα, έλεγε, κυνικά με θλίψη και απελπισία την κεφαλή του».

Και ο φίλος του του απήντησε:

— Είναι τρομερό αυτό! Και τι τα κάμνει όλα αυτά τα χρήματα;

— Δεν ξέρω! Ποτέ μου όμως δεν της δίδω!

Η καυμένη ή γυναίκα! Είς εκατοντάδες σπατιών κατ' όλην την χώρα, η οικοκυρά, η γυναίκα, σύζυγος και μητέρα, που είναι το πρωτεύον πρόσωπο των οικογενειών και χωρίς αυτήν μπορεί να καταρρεύσει όλο το σπίτι, τίθεται στην μειονεκτική αυτή θέση: να ζητά χρήματα από τον άνδρα της και αυτός να της δίνει!

Και γιατί ζητά τα έκτακτα αυτά χρήματα; Για ρούχα, για μικρές ιδιωτικές δαπάνες, που πάντοτε έχει μια γυναίκα. Και τα ζητά και περιμένει να της τα δώσουν — αν της τα δώσουν! — σαν ένα σκυλάκι που περιμένει να του ρίξουν ένα κόκαλο.

Η Εδωάτη επροφάνεσε σ' όλα τα στάδια του πολιτισμού: στη βιομηχανία, στο εμπόριο, στις τέχνες, στις επιστήμες, έκαμε τεράστια δόματα προς όλες τις κατευθύνσεις, στο ζήτημα όμως της πραγματικής ελευθερίας της οικοκυράς δεν έπροχώρησε πολύ. Μένει κατ' ουσίαν, στην παλαιάν δαβάρων εποχήν.

Και όμως, λέγουμεν, ότι η γυναίκα έπηρε τις ελευθερίες που ζητά. «Οτι συναγωνίζεται τον άνδρα. «Οτι παύει μόνη της και νικά μόνη σιόν κοινωνικών αγώνων. «Οτι έχει υποχείριον της τον άνδρα».

Πάνην, όλα αυτά και φαντασιοληξίες. «Η γυναίκα-οικοκυρά, η γυναίκα-σύζυγος, η γυναίκα-μητέρα, είναι μια άδικημένη, μια παραγκωνισμένη ύπαρξις. Έγώ, σχετικώς με την θεσπισμένη του δικούλου και τραγικού αυτού προβλήματος, θα έκαμνα την ακόλουθον εισήγησιν: Να πληρώνηται τις γυναίκες μας, που μας κρατούν το νοικοκυριό μας, που ανατρέφουν τα παιδιά μας, που κρατούν το σπίτι

μας. Μάλιστα να παίρνουν μισθόν ή γυναίκες μας! Γιατί όχι;

Μια οικοκυρά εργαζεται, βασανίζεται, καταναλώνει όλες της τις δυνάμεις μέσα στο σπίτι. Γιατί, λοιπόν, να μην έχει από τον άνδρα της ένα επίδομα; Ναι, γιατί;

Βέβαια, όμως για την καλήν οικοκυρά. Την ευνοειδητον, την τιμάν.

Η περισσότερες από τις οικοκυρές στα σπία της μεσαιας και κατωτέρως τάξεως, εργαζονται όχι δατάωρον, αλλά δεκαεξάωρον. Και με τι καρδιοχτύπια, τι έγνοιες, τι μαρτυρία διηγετή!

Ποιά γυναίκα, εργαζομένη έξω από το σπίτι της, εργαζεται τόσο πολύ; Και με τόσες ευθύνες; Και με τόση αδημονία, όσον μια οικοκυρά;

Και η γυναίκες, που εργαζονται έξω από το σπίτι τους έχουν και ημέρες αναπαύσεως. «Η οικοκυρά, όμως, ποτέ!

Πλένει, σιδερώζει, καθαρίζει, μεταλώνει, μαγειρεύει, πλένει τα πιάτα, φωνίζει, κρατά τους λογαριασμούς της οικογενείας, περιποιείται τους αρρώστους της οικογενείας, πονεί για όλους και υποφέρει για όλους.

Μπορεί να συγκριθί με άλλη δουλειά, με την δουλειά της γυναίκας, που μένει και εργαζεται μέσα στο σπίτι; «Οχι, βέβαια.

Και ο άνδρας σπανίως το συλλογίζεται αυτό. Και δείχνεται φειδωλός στην γυναίκα του! Γι' αυτό και πολλοί γάμοι, από ευτυχεις μετεβλήθησαν εις δυστυχεις, λόγω ακριβώς της ταπεινής αυτής, που ακολουθεί ο άνδρας απέναντι της γυναίκας του.

Η γυναίκα, η οικοκυρά, έχει ανάγκες. Θέλει ναζή χρήματα εκτός των αναγκών για το νοικοκυριό, γιατί της χρειάζονται, πράγματι.

«Ναι, εάν όλες η οικοκυρές είχαν — όχι πολλά — έστω λίγα χρήματα, περισσότερα από τ' απαραίτητες αναγκαία για το νοικοκυριό τους; Πόσον θα ήταν ευτυχισμένες! Πόσον όλα μέσα στο σπίτι θα έζηγαναν καλλίτερα. Θα μπορούσαν να εργαζεται με μεγαλύτεραν ευχαρίστησιν, με μεγαλύτεραν ευθυμίας και νήσεως.

Ένα μικροπραγματάκι που θέλει ν' αγοράσει για τον έαυτό της θα την ικανοποιήσει για όλους τους μήχθους της, αν είχε τα λίγα χρήματα, που της χρειάζονται για να το αγοράσει.

Από τα περιεργα

ΕΙΜΕΘΑ ΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Αυτό ανέκάλυφεν ένας Έλβετός Ιατρός, ο δόκτωρ Γκάρι από την Μπάλ. Πράγματι ο Ιατρός αυτός διανοηζεται ότι μπορεί να διακρίνη τους ανθρώπους από τα παλιά τους παπούτσια. Έχει δολέλησιν σύστημα με κανόνες και νόμους το οποίον ανήγαγεν εις επιστήμην, την «Παισιολογίαν».

Οβτω, το τρίμημο των παπουτσιών διευκολύνει, καλλίτερα κι' από τας γραμμάς των χειρών, καλλίτερα κι' από τας γραμμάς των ραβδισσών την διάγνωσιν του χαρακτήρος ενός ανθρώπου. Διακρίνει ο γνωρίζων την «Παισιολογίαν», εικόλως αν ένας έχει δραστηριότητα, είναι σταθερός στις ιδέες του, αν είναι ξεκαθάριος κλπ.

«Όποιος λ. χ. τρέχει προς τα έξω τις σόλες του είναι... τυχροδίκτης, λέγει ο Ιατρός Γκάρι. «Αν τριβή κανείς τις σόλες των παπουτσιών στις υψες, τότε αυτός είναι άνθρωπος αδυνάτου χαρακτήρος και αναποφάσιτος. «Αν είναι γυναίκα, τότε είναι μετριώφρων. Να πιστέψουμε, λοιπόν, την νέαν «επιστήμην» του Έλβετου δόκτορος, και ως μας γράφει στα παλιά... μας τα παπούτσια;

Και οι σχέσεις των συζύγων θα ήταν άρτιοι. Και η γυναίκα δεν θα έρχετο να πωλείς ματιές, να δοη τα λίγα αυτά χρήματα έξω από το σπίτι της. Και η ευτυχία του σπιτιού, θα έστηριζετο έλάνω σε γεράς βάσεις.

Βέβαια, πολλές φορές, ο άνδρας μολύς περδίζει τ' αναγκαία για την συντήρησιν του σπιτιού, χρήματα. «Αλλά πάντως τα περιδίδει αυτά. Με ένα τέτοιο των δυνάμεων του θα μπορούσε να εξοικονομήσει και να παρπάλλον αυτό, που χρειάζεται η γυναίκα, για τις δικές της ιδιόκες της μικροδανείες.

Μήπως, αν έλειπε η γυναίκα από το σπίτι, ο άνδρας δεν θα έκαμνε ότι μπορούσε για να εξοικονομήσει τον μισθόν μιας άλλης γυναίκας, ή όποια θα ήχοετο να φροντίξη για το νοικοκυριό του; Μοιραώς! «Όποτε, γιατί να μη σκέπτεται να κάμει το ίδιο πράγμα για την ίδια του σύζυγον, μητέρα των παιδιών του, για το σπιτιού του;

«Άλλη λύσις δεν υπάρχει: η οικοκυρά πρέπει να παίρνει μισθόν. Και τον μισθόν αυτόν να μορρή να τον διαθέτη όπως αυτή θέλει.

«Ετσι θα ύπάρχη πραγματική συνεργασία άνδρος και γυναίκας μέσα στο νοικοκυριό. «Οι οι άνδρες που εργαζονται μωρδών να παρρδούν τον μισθόν αυτόν και πρέπει να το πληρώσουν.

Αυτό λέγει ο «Αγγλος δημοσιογράφος και κοινωνιολόγος.

Σάν να τα λέγη πολύ όρθα. Πώς σας φαίνεται, άνδρες, η ιδέα του, η εισήγησις του; Σειρότε, ότι οι «Αγγλοι, πουν παύσαν σκεπτόνται. Και ο «Αγγλος αυτός θα έχη βαθιά και πλατεία σκεπτή το όλον σύνθετον και πολύμορφον αυτό ζήτημα, για να καταλήξη σι συμπεράσμα ότι η οικοκυρά πρέπει να παίρνει μισθόν.

«Αλλά ύπάρχει και μια άλλη άποψη. «Οχι, κυρίως, αν η οικοκυρά πρέπει να πληρώνεται ή να μην πληρώνεται, αλλά για κάτι, που δεν είναι έντελος άσχετο.

Βέβαια η γυναίκα μέσα στο σπίτι κοροφεται. Θα εξακολούθη όμως να κοροφεται. Σήμερα ο πολιτισμός τείνει να ελευθερώσει την οικοκυρά. Να σπάσει τα δεσμά της. Να της φέρη όλες τις εικόλες μέσα στο σπίτι της.

Η βιομηχανική πρόοδος της εποχής μας και τί δεν έφερε μέσα στο σπίτι! Σήμερα η οικοκυρά έχει στην διάθεσί της ένα σωρό μέσα που άλλοποιν και διευκολύνουν το έργο της πάρα πολύ. Η πλύσις, το καθαρίσμα, το σιδερώμα, όλα γίνονται με μέσα μηχανικά σύμφορα. Το καθαρίσμα του σπιτιού, το σκούπισμα, το ξεσκονισμα κλπ, όλα γίνονται με μέσα μηχανικά.

Η οικοκυρά δεν έχει παρά ν' ανοίξη ένα κουμπί ηλεκτρικό! Όλα μπαίνουν σε κίνησι. Και σιδερα σιδερώματος και πλυντικές μηχανές και σάρωθρα, όλα, όλα.

Στην «Αμερικη όμως όλα έχουν άλλοποιν για την οικοκυρά. Κι' αυτή η κοινή ανακούφιση. Οι «Αμερικανοί τρέφνε στα ρεστοράν, ή τραν κονσέρβες. Φοτπά κοινάς δεν ανάβει σι περισσότερα αμερικανικά σπία. «Όποτε η οικοκυρά ούτε στην κοινήν δεν άσολείται!

Πολλά δε σπία στην «Αμερικην έχουν μέσα και ιδιαιτέρην κοινήν κοινήν. «Ο μάγειρος, ο κοινός μάγειρος του σπιτιού, παρασκευάζει για όλες τις οικογενείας τόν διαφόρων πατωμάτων, τροφος.

«Όποτε, για νάμιασε μέσα στα πράγματα η οικοκυρά πρέπει να παίρνει μισθόν όπου παρματικά δουλεύει και μορδύει. Φαντασθήτε όμως να μισθοδοτή με μια «Αμερικάνη οικοκυρά, που τρέφει με τον άνδρα της μόνο κονσέρβες. Μέση γραμμή, λοιπόν. «Εργαζεται, κυρά μου! Να παίρνει μισθόν. Τώρα κονσέρβες; Να μην παίρνει μισθόν.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΩΣ ΣΒΥΝΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ...

Έκείνο το καλοκαίρι, η Λίνα συνήντησε τον Καρλή έπειτα από ένα μήνα, μετά από τον έρχομό της. Χαιρετώντας την Λίνα και σφιγγόντας το χέρι της μέσα στο παχυντό ιδρωμένο χέρι του, της έλεγε δάναυσσά:

— Μπα!... Μωρε σ' γίνεσαι σωστή γυναίκα. ... Τώρα σ' αρέσει ένα φιλά... Για να σε δώ... Μία χαρά είσαι!

Λέγοντας αυτά την κοίταζε από το κεφάλι ως τα πόδια μ' ένα περίεργο, ειρωνικό βλέμμα. Η Λίνα κοκκίνισε και ταράχτηκε. «Ο Καρλής το παρατήρησε αυτό. Φεύγοντας της είπε με τον ίδιο πρόσημο και όλοιο τόνο:

— Θέλεις να πάμε αύριο στο «Μοναχικό» με άλογα; Θά σου δώσω τη «Μοναχική». ... θά δής τι όμορφα είναι. ... φοτιά, άστρατή! Την άλλη μέρα πήγανε στο «Μοναχικό», σ' ένα άλλο μαρμόρι κτήμα του Καρλή. Τη νύκτα

Πρόκειται να έξηγηθί με τον Καρλή. Σειρεί από πριν ότι η όμιλία τους θάνα βαρειά, δυσάρεστη, στενωχική, αιδάναται από τώρα αναστά και αγανάκτησι. «Αν μπορούσε να φύγη, να κρηφθή κάπου, για να κλάρη, να κλάρη παρρά... Κι' όμως η συνάντησι αυτή είναι αναπόφευκτη.

Μία χαμαίφερα με κομμένο πρόσωπο μπήκε στο δωμάτιο και της είπε:

— Είναι εδώ σε λίγο, κυρία Λίνα.

Η Λίνα ανατοιχίζεται, εσάφνει τα φρύδια και φεύγει από το παράθυρο. Σειρεί πολύ καλά για πόσον της μιλεί η ύπνρετρια.

— Δεν θ' άσχημ... πάντα με την ίδια οικειότητα επαναλαμβάνει η ύπνρετρια, και άμέσως την πλησιάζει πιο κοντά, ορίζει μια ματιά στην πόρτα, και προσθέτει ηθιχα:

«Όπως μοιάτε... Δεν με είδε κανείς... Σας ζητάει, τούτα, η κυρία Λίνα... Ούτε η μαμά σας δεν ξέρει τίποτα!

— Φύγε! Φύγε!

Θηώς, και λίσσα ακούστηκε μέσα στην κρανή της Λίνας, και τρέχοντας κοντά στην χαμαίφερα άδοξε να κοινή μέσα στο μωρό φως τα λεία της χέρια, σαν ένα μεγάλο πληγμένο πουλί με χιονάτες, λεπτές φτερούγες.

«Η άλλη στάθηκε λίγα λεπτά σασισμένη, τρομαγμένη, έπειτα γύρισε και έφυγε με βήματα σιγανά από το δωμάτιο.

Είχε συμβεί αυτό τόσο παράξενα, τόσο παράξενα.

Η Λίνα σφιγγοντας τα χέρια, είναι και πάλιν μόνη, ταραμμένη θηματίζει πάνω-κάτω, προσπαθώντας να λογικευθί, να καταλάβη γιατί να γίνη αυτό τότε, γιατί...

«Ηταν καλοκαίρι... Μόλις είχε τελειώσει με τόση επαιχρία το Γυμνάσιο και ήθεε έδω στην έξοχ. «Ηταν αποφασισμένη να μελετήση όλο το καλοκαίρι, και το φθινόπωρο να έγγραφή στο Πανεπιστήμιο. Μα τα δνειρα είχαν μείνει μόνον δνειρα: η μητέρα προσάστισε πως την χρειάζονταν κοντά της, και έπειτα η έξοχη, το μεθυστικό άρωμα των πεύκων, των λουλουδιών, η ζέστη, η μωρωμένες νύχτες, όλα αυτά την έκαναν να μη έχη δρεξί πιά για διάβασμα.

«Η μέρες περνούσαν μονότονα. Κι' όταν έφθασαν η φθινοπωρινές νύχτες, την έπιασε μια παράξενη κοίρασι, η ψυχή της γέμισε από μια άλλωστη νοσταλγία, και αισθανθηκε μια βαθιά λύπη για το νεανικό της κορμί, για την διαφορά της που χανόταν.

«Ο Καρλής ήταν παρσάνω από σαράντα χρονών. Το πρόσωπό του ήταν ευχάριστο, τα μαλλιά ανάλαφρα γκριζα. «Όταν ήταν νέος άγάπησε την μητέρα της Λίνας, την ζήτησε, και εκείνη δεν δέχτηκε την πρότασί του. «Από τότε έζησαν άναπαυτος. Το πελώριο κτήμα του γειτόνευε με το έξοχο σπίατι της Λίνας, και τους έσποκεπτόταν πολύ συχνά.

«Την σιωπή διέκοψε ο Καρλής.

— Λίνα... βέβαια σε... άδοξε να λέη κοιμαζόντας. «Η σιωπή τον δεν ήταν πιά έτσι χρυαία όπως πρώτα, τα μάτια του ήσαν λυπημένα. — Θά με περνάτε για κανένα παλάνθρωπο... Μότους μου ό Θεός!... Είχα τις τιμωτερες διαθέσεις... «Αν θέλα-

χα η Λίνα δεν γύρισε στο σπίτι: το δρόμο έξεπασε μια δυνατή μπόρα και αναγκάστηκε να μείνει στο «Μοναχικό».

«Έπειτα, η Λίνα, έπαψε πιά να αισθάνεται εκείνη την παράξενη νοσταλγία, και τη πναιξιά. «Ο Καρλής έρχονταν πλέον τακτικά στο σπίτι τους. «Η Λίνα αγαπούσε τον τούτο με τον όποιον της φερόταν... έτσι άγριο, δάναυσον και άδειο. Είχε και αυτό κάποια ποσότητα. Της άρεσαν άκοιμη δι περιπατιού που κάνανε μαζί, πότε με τ' άλογο, πότε με τ' αστό κνήριτο.

Μα μέρα συναντήθηκαν τυχαίως. Στεκόντουσαν και οι δύο σασισμένοι σιωπηλοί, ταραμμένοι, χωρίς να ξέρουνε τι να πουνε, πως να χωρίσουνε.

Την σιωπή διέκοψε ο Καρλής.

— Λίνα... βέβαια σε... άδοξε να λέη κοιμαζόντας. «Η σιωπή τον δεν ήταν πιά έτσι χρυαία όπως πρώτα, τα μάτια του ήσαν λυπημένα. — Θά με περνάτε για κανένα παλάνθρωπο... Μότους μου ό Θεός!... Είχα τις τιμωτερες διαθέσεις... «Αν θέλα-

χα η Λίνα δεν γύρισε στο σπίτι: το δρόμο έξεπασε μια δυνατή μπόρα και αναγκάστηκε να μείνει στο «Μοναχικό».

«Έπειτα, η Λίνα, έπαψε πιά να αισθάνεται εκείνη την παράξενη νοσταλγία, και τη πναιξιά. «Ο Καρλής έρχονταν πλέον τακτικά στο σπίτι τους. «Η Λίνα αγαπούσε τον τούτο με τον όποιον της φερόταν... έτσι άγριο, δάναυσον και άδειο. Είχε και αυτό κάποια ποσότητα. Της άρεσαν άκοιμη δι περιπατιού που κάνανε μαζί, πότε με τ' άλογο, πότε με τ' αστό κνήριτο.

Μα μέρα συναντήθηκαν τυχαίως. Στεκόντουσαν και οι δύο σασισμένοι σιωπηλοί, ταραμμένοι, χωρίς να ξέρουνε τι να πουνε, πως να χωρίσουνε.

Την σιωπή διέκοψε ο Καρλής.

— Λίνα... βέβαια σε... άδοξε να λέη κοιμαζόντας. «Η σιωπή τον δεν ήταν πιά έτσι χρυαία όπως πρώτα, τα μάτια του ήσαν λυπημένα. — Θά με περνάτε για κανένα παλάνθρωπο... Μότους μου ό Θεός!... Είχα τις τιμωτερες διαθέσεις... «Αν θέλα-

τε να γίνετε γυναίκα μου. ... Θα το θεώροσα μεγάλη μου τιμή!

Και σάπασε ξεφυσώντας, σκουπίζοντας το μέτωπο. Ένθ εκείνη τον κοίταζε με πείσμα, παρατηρούσε το αδυνάτισμένο και κάπως χλωμο πρόσωπό του, τα πικρά του μυστάδια, που είχαν ασπρσσει ακόμη πιο πολύ — και άξαφνα μια άσφατη μανία έβρσσε μέσα της: θέλησε να τον φτυση κατάμουτρα, και να τον βροίη με τα χειρότερα λόγια.

— Σεις;... Γυναίκα σας; Σας συχαίνομαι!... Σεις!... «Ότι έγινε μεταξύ μας δεν θα επαναληφθί ποτέ πιά... Μ' άκούτε;... «Ποτέ!... Και η φωνή της άνηχοις στριγγιά και άπότομη, και μέσα της ακουγόταν και το ραριμένο, το βασανιστικό.

Πάνω στη μορφή του Καρλή γλιστρούσανε σταχτιό λεκέδες. Σανάγνε και πάλι πρόστυχος, τα μάτια του ασπρσσαν, και άπειρηκιά σαν μεθυσμένος την οήσε:

— «Όποτε άρνείστε; «Εκείνη δεν άπήντησε. Και εκείνος ακόμη πιο δάναυσσά, ύψώνοντας την φωνή, την εξαναρώτησε:

— Λοιπόν όχι, όχι;

Και η ίδια άπειλή επαναληφθηκε στην ερώτησι αυτή, αλλά μαζί με κάποια έκπληξι και κακία.

«Από τότε πέρασαν δύο μήνες. «Ηταν χειμώνας πιά. «Η Λίνα δεν έβγαυε σχεδόν καθόλου. Θυμόταν τη γνωριμία της με τον Καρλή με θλίψη και όδυ πόνο. «Πήθε να πείρη τον έαυτό της πως όλα αυτά δεν ήταν παρρά ένας κακός θρασνάς, και ότι όλα δεν χάθηκαν ακόμη στη ζωή. Και κάποτε κατόρθωνε να γυλήνην την ψυχή της. Σιγά-σιγά, η παλήρ πληρή άδοξε να επουλώνεται.

«Αλλά την περασμένη μέρα άγγίξανε δάναυσσά και άπότομα τη πληρή αυτή. Και πάλιν όλα της φανήσαν τερατώδη, άκατανόητα.

«Η Λίνα καθόταν με τη μητέρα της στη βεράντα. Και ξαφνικά εκείνη της είπε:

«Ο Καρλής μ' έζητησε.

Προσπαθούσε να της μιλή με φυσικότητα, μ' αλόγτητα, μ' η φωνή της ήταν δυνατή, σταθερή, και αυτό έδειχνε κάποια προσπάθεια.

— Μαμά!... Τα γυρίσα μάτια της Λίνας γίνοντα πείσμα, περτορία, ζετεινικά: — Και σ' μαμά!

Φοβήθηκε ν' άποτελειώση τη φράσι της. «Η μητέρα της μολύς άγρια, αγανά:

— Κ' έγω... δέχθηκα.

Και πάλι σιωπήλη κοίταζαν η μια την άλλη. Για την Λίνα αυτό ήταν κάτι πρωτόγνωτο, από φορτίο, από ταραχές. «Εννοώ πως η μητέρα της δεν την ήξευσε καθόλου, πως ήταν μια ξένη γι' αυτήν, και ότι έδωκε προς ένα κρυφάπικό, μαυρό δολαφρό. «Ακούει από παρρά την φωνή της μητέρας της, που έλεγε θέλοντας να δικαιολογήση:

— «Ο Καρλής μ' άγαθή... Αυτό τόξερα που παλλόμ... Μ' έζητησε πουν παντερώ ακόμη... Τώρα μετανοώνα γιατί δεν τον πήρα... Με τον πατέρα σου, ήμουν πολύ δυστυχημένη... «Πολλά!

Μαμά!

— Ναι, γά... Πάντα υποφέραμε. Πάντα! Ένθ ο Καρλής είναι πλούσιος. Θάνα ένας καλός πατέρας γιά σένα.

Νά... άδωσ θάνα δώ... «Η Λίνα πνιγόντα, προσπαθούσε ν' άσάνευσεν με τα κατάχλωμα χείλη της και ηθούριζε με πόνο:

— Μαμά, μαμά!

Και ξαφνικά ανεβήθηκε. Χλωμή, φοιτώντας με στεγνά χείλη φώναζε διαπεραστικά, χιτώντας τα πόδια:

— Δεν μπορείς! Δεν μπορείς να τον παντρευθής! — Μαμά!...

Και για τρίτη φορά φώναζε στριγγιά, σαν τρελλή:

— Δεν μπορείς!

Και η κρανή της ήταν σαν σφυρημα διαπεραστικό και στεγνό... όπως όταν σχίζουν

ΠΟΙΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

Η Κλαίρη Λεκατλήν έπωφελουμένη της άπουσίας του κ. Λεκατλήν, που πήγε στο δονοτοαρείο του, δέχεται στο σαλόνι της, τον Ζάν Μπερτιέ και τον Φρανσίς Λαβάλ. Οι δύο αυτοί νέοι δεν είναι φίλοι του άνδρός της. Τους είχε γνωρίσει ένα πρωί στο Δάσος. Είχαν παρουσιαστεί απόρροια του προσηγομένου της είχαν πλέξει το εγκώμιόν της, της είχαν τόσα όμορφα λόγια για το βάθος της, το χρώμα των μαλλιών της και τις κανονικές γάμπες της.

Ξαφνικά ακούγονται θήματα στο πεζοδρόμιο έξω από το σπίτι. Η Κλαίρη τρομαγμένη τρέχει άμέσως στο παράθυρο:

— Πόσο είστε ευαίσθητη! ψιθυρίζουν ο Ζάν και ο Φρανσίς. Άραυό μάλιστα βγήκε ο άνδρας σας, δεν είναι δυνατόν να έπιστρέψη τόσο γρήγορα.

Η Κλαίρη ήσυχάζει λιγάκι και κάθεται. Κυττάζει τον Φρανσίς. Δέχεται να της κάνουν κόρτε και οι δύο. Δεν κατορθώνει όμως να κάνει την έκλογή της. Ποιον από τους δύο; Τον μεγαλύτερο ή τον ξανθό;

— Φρανσίς και Ζάν μ'ην έλπίσετε. Άγαπώ πολύ τον άντρα μου. Έπειτα είστε δυο καλοί φίλοι. Θα γίνω μοιραίως ατία να τσακωθείτε.

— Δείτε μονάχα μια προτίμηση, διαμαρτύρονται οι δύο νέοι. Προσφέρετε ο' αυτόν, που θα έλκετε, το τριαντάφυλλο που στολίζει το κορμάς σας. Ο άλλος θα υποκύνη.

Ξαφνικά ακούγονται πάλιν θήματα στο πεζοδρόμιο. Η Κλαίρη ροδάται, άσπια. Ο Ζάν και ο Φρανσίς ανασπώνουν τους ώμους: «Δεν είναι τίποτα» βεβαιώνουν την Κλαίρη. Δεν προφθαίνουν όμως να τελειώσουν την φράση τους και η Κλαίρη ξεφωνίζει:

— Θεέ μου! ο άνδρας μου!

Ο κ. Λεκατλήν, πράγματα ακούστηκε στην είσοδο. Η Κλαίρη τρομαγμένη, κρανιάζει: «Φύγετε! Φύγετε!» Ο Ζάν και ο Φρανσίς τρέχουν στην πόρτα. Έξωφραν τους ξαναφρονιάζει: Καθήστε! καθήστε! Βγαίνοντας θα πέσετε στην είσοδο, έναντι του! Κρυφθήτε καλύτερα!

Ο Φρανσίς τρέχει κάτω από το τραπέζι και ο Ζάν πίσω από μια κορνίζα.

Έκείνη μοιρολογά: «Είμαι τρομερό! Έσάς φαίνονται τα πόδια και ος το κεφάλι σας! Καλύτερα να νας δη. Είμαι χαμένη! Ά! αυτός που θα με σώση δεν θα μετανιώσχη».

άποτομα ένα κομμάτι χασέ.

Η Λίνα πέρασε πολύ άνήσυχη νύχτα. Έμεινε όλη την ημέρα κλεισμένη στο δωμάτιό της και περιμένοντας τον Καρλί. Το κεφάλι της ήταν βαρύ και η σκέψις υπερδεμένης...

Το δωμάτιο σκοτεινιάσε ολότολα. Η χαμαριέρα μίγχε σιγά και άναψε το φώς. Έπειτα της έλτε με φωνή χαμηλή:

— Ο κύριος Καρλός είναι έξω. . . Μπορεί να περoά;

Η Λίνα της έγνεψε με το κεφάλι, άπορώντας και η ίδια για την ξαφνική γαλήνη που αισθάνθηκε μέσα της. Όλα της φάνηκαν τόσο άπια και καθαρά. Έφθανε να του πη μονάχα να μη τολμήση και παντρευτή τη μητέρα της. Τίποτε άλλο.

Η πόρτα άνοιξε άδούρβα και μίγχε ο Καρλός. Δεν φαινόταν ούτε ταραγμένος, ούτε σατισμένος όιος το φαντάστηκε η Λίνα, μά έλχε πάντα το σαρκαστικό του χαμόγελο στα χείλη.

Η Λίνα έγινε έξω φρενών μόλις τον αντίκρυσε.

— Σεις! . . . Όμορφη με δία στον Καρ-

Η πόρτα άνοίγει. — Εγώ είμαι, Κλαρέττα μου, λέγει ο κ. Λεκατλήν. Έξω βρέχει. Έλσημόνησα την άμπρέλλα μου. Κυττάζει έκπληκτος τα άγνωστα πρόσωπα.

— Πώς άγάτη μου, δεν. . . δεν ήσουν α μόνη;

— Ποιά δικαιολογία να βρή τώρα; Η Κλαίρη ψιθυρίζει:

— Νά, φίλε μου. . . νά. . . Μόλις είχες βγή. Αυτοί οι κύριοι έχτύπησαν. Φαίνεται ότι ο ένας ύποφέρει τρομερά από το μπροστινό του δόντι. . . Σε περίμενε για να του το δγάλω!»

— Ουφ! Ξαλαφρομένη η Κλαίρη χαμογελά:

— Βλέπετε, κύριοι, ότι ο άντρας μου ήταν έξω. Δεν σάς είπα ψέμματα. Ποτέ μου δεν έλω ψέμματα.

— Περιμένετε να πλύνω τα χέρια μου, κύριοι. Δεν θ' άργήσω. . .

Μόλις ο κ. Λεκατλήν βγήκε, οι δύο φίλοι σκάσανε στα γέλια.

— Η γυναίκες έχουν μά την αλήθεια, έλπεν ο Ζάν, τρομερή φαντασία. Νά, μια πονηρία άπλή, την όποια έμεις δεν θα έφευγόσασαμε. Θα μείνη ο ένας μας μ' ένα δόντι λιγώτερο στο στόμα, αλλά μ' αυτό θα σωθούμε όλοι μας. . .

— Τι θέλεις να πής, Ζάν; Έλπες: θα μάς στοιλίση ένα δόντι. Κάνεις λάθος, φίλε μου. Μου φαίνεται πως έσύ. . .

— Εγώ; Εγώ; Ά! όχι! φίλε μου Φρανσίς! Μου φαίνεται πως μάλλον έσύ. . .

Η Κλαίρη πρόσθεσε φιλοσοφώντας:

— Είναι άναγκη όμως ένας από τους δυο να θυσιασθή.

Σε λίγο ο κ. Λεκατλήν έξαναγύρισε, τριβοντας τα χέρια του, και έλπε:

— Βλέπετε, ότι δεν άργησα. Ξέρω. . . τα λεπτά φρονιματα αιδνες όταν κανείς ύποφρη. Όρίστε μέσα.

Όταν πέρασαν στο θεατηριό, ο γιατρός έλτε στον Φρανσίς:

— Δείτε μου το στόμα σας, κύριε. Αυτό το μπροστινό σας πορεί τόσο τρομερά; Βλέπω, ένα μαυραδάκι. . .

λη. — Σεις θέλετε να παντρευτήτε την μητέρα μου;!

— Έμεινε λίγα λεπτά σιωπηλή.

— Τι ήπτατε από μάς; Τι θέλετε; . . . Όποιοδήποτε ένα θήμα, ανασπώνοντας τα άμορφα χέρια της πάνω από το κεφάλι. Τά κοντά μακίγια της όρμιας της έλγύστησαν σχεδόν ίσαμε τους ώμους της. Τον κοίταξε από πάνω ως κάτω.

— Άφήστε μας ήσυχες! Άφήστε και την μαμά ήσυχη. Τι θέλετε από μάς;

— Έκείνος έτρεξε κοντά της.

— Τι θέλω; Σε ποιά χρειάζεσαι. . . Λίνα! . .

— Τι σχέση έχει τότε η μαμά; Γιατί της κάνετε αυτή την πρόταση;

— Θα της άσνηθώ. . . άν. . . άν. . . δεχθής έσύ.

— Κι αν δεν δεχθώ;

— Τότε θα ήν. . . πάρο. . .

— Ά, έτσι λοιπόν! Έτσι λοιπόν. . . Καλά το είχα καταλάβει. . . Με άπειλείτε λοιπόν. . .

Και έξωφρα τέντωσε το κορμί της. Τα μάτια της άστραφταν γεμάτα κόλα. Το μέτωπό της αλλοκάθηκε από μια πλατειά ριτίδα, τά

Είνα σπάνιο ο φίλος που παρακολουθεί την έξαγωγή ενός δοντιού του φίλου του να γηλήνη για την τύχη του. Έν τούτοις, ο Ζάν ξήλευε. Αυτός σκεπτόταν, μ' ένα δόντι, θα κερδίση την Κλαίρη, μά τόσο άμορφη γυναίκα, ενώ έγώ, ο κακομοίρης. . .

— Όρίστε, νερό, έλτε ο άδοινοιάτρος. Επλύνετε το στόμα σας. Μη βιασθήτε. Νά περάση πρώτα η συγγίνισος. Με συγχωρείτε που σάς άρίνω. Μετά πέντε μέρες ξαναπερoστε. Όροδόω, κύριοι.

Ο Φρανσίς έξέλιπε γρήγορα το στόμα του. Βιαζόταν να ξαναβή την Κλαίρη, την μαχή του Κλαίρη. Νά την, η όμορφη γυναίκα. Τού χαμογελά! . . . Τού λέγει:

— Ά! καίμενε Φρανσίς! Άγαπητέ μου Φρανσίς! Είναι ευγενικό. . . πολύ ευγενικό αυτό που κάνετε! . . . Δεν θα το λημονήσω ποτέ!

Ένώ ο Φρανσίς διάβαζε στην φωτογραφία που του χάριζε η Κλαίρη την άφιέρωση: «Στον άφοροσμένο φίλο όφείλω αιδώνον έγνωμοσύνης μάς φίλης» η νεαρά γυναίκα άπέρπασε το όδον που στολίζει το στήθος της.

11. (Η συνέχεια).

Μπορούσε να ταξιδεύη προς την Άφρική, εγκαταλείποντας την Ντιάνα χωρίς σπντι, έσημη μέσα σε τόσες δυσκολίες, ίσως σε τόσους πειρασμούς; Η όμορφη κληρονόμος, έχοντας ως καταπύγιο το προγονικό της σπίτι, θα μπορούσε αν ήθελε να κρατήσει εις άποστασιν τον Ροίπερτ Ράιβερς. Μά αν ο Ροίπερτ γινόταν κύριος του Ράιβερςκορ; αν δτι εκείνη άγαπούσε, αν δτι θα της έλειπε με τόση άπονια, άνηκε εις αυτόν τον άνθρωπο;

Ο Ντέβητ συνέστρεψε τα παγωμένα χέρια του και έτρεξε τα δόντια του. Έλπειτα, κατάπληκτος, άρχισε να διερωτάται τί του συνέβαινε. Γιατί η σκέψις, πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να κατακτήση την Ντιάνα, τον έκανε έξω φρενών;

Πο πόσο το σκεπτότανε, πό πολύ έννοιωθε πως η πράξις που του ήτοδσαν να κάνει θα έλχε άγαθό, άπειρος άγαθό αποτέλεσμα για την Ντιάνα, για τους τριγύρω της ανθρώπους, για τα περιχωρά. Και πόσα καλά δεν θα έχωφοντο οι άτωχοι πληθυσμοί της μαύρης ήπειρου! Καμιά ανθρώπινη έπαρξις δεν θα υπέφερε. Ουμήθηκε ξαφνικά, με έξαιρετική διαίγεια πνεύματος, τις έξομολογήσεις που ο γέρο-παπάς, άρετά φίλους, του έλχε έμποιητή για τον Ροίπερτ Ράιβερς, ο όποιος έλχε περισσότερα χρήματα από δτι έχρηάζετο και περνούσε μια ζωή γεμάτη γλέντια, αδιαφορώντας για τους άλλους και μη ενδιαφερόμενος παρά μόνον για την προσωπική του διασέδωση. Μονάχα ένας σκοπός τον έζήρωνε: η έπιθυμία του να παντρευτή την Ντιάνα. Μά αυτό δεν έπρεπε να το σκεπτεται.

Ο Ντέβητ έσφιξε τα χέρια του με λύπη και πραγματική άγωνία. Άνεστατόνη την καρδιά του η ιδέα ότι η Ντιάνα θα γινόταν γυναίκα του Ροίπερτ Ράιβερς.

Η πράξις που του ήτοδσαν να κάνει, έλχε, βέβαια άγαθά αποτελέσματα και δεν θα έβλαπτε κανένα. Άλλά μόλις έσκεπτόταν ότι ήτο δυνατό να υποκύνη εις την πρότασιν της Ντιάνας, το φάσμα της χλεύης, ο δαίμων της άμφιβολίας τον περιέβαλαν. Πώς θα μπορούσε να δικαιολογητή άπάντα του Θεού;

Το μαρμαρέο μαύρο ρολόι χτύπησε μία. Ο Ντέβητ άνεορίγησε. Μία ώρα έλχε περάσει, μία δολύλλη ώρα ήδη από την ημέρα αυτή, όποτε έλχε ύποσχεθί στην Ντιάνα πως θα της άνεκρινε την άπόφασί του. Κι όμως μετά τόσων ώρων σκέψις και άδημιονίες αυτός δεν έλχε ακόμα φθάσει σε κανένα συμπέρασμα.

— Ό! Θεέ μου, φώτισέ με, γνώρισέ μου την θέλησή Σου! έλτε ίκετευτικά ο Ντέβητ.

Η στιγμή εκείνη ο θαλασπύλος της της έφερε ένα τηλεγράφημα. Η Ντιάνα τον άνοξε με νευροκέντητα ε' έδιάβασε:

«Εάν είκοιον, στείλατε παρακαλώ αυτοκίνητον με παρασάβη ένορξς σήμερα πρωί. Δεν θα μάγω Λονδίνον. Συμβουλή περριτελει. Άνεφάσιμα».

Είν η ώρα που ο πετεινός δεν έχει ακόμα

(Μετ. Γ. Π.) Α. ΠΟ-ΥΣΟΝ

φρούδια της ζαρώσανε, και του άταξε κατάμουτρα, σάν καυσιανά:

— Παλάνθρωπε! Άτιμε! Αυτό δεν θα ήνη ποτέ! Η μαμά δεν θα δεχθί ποτέ. . . Θα της τά πώ. . . Θα της τά πώ δία.

Κ' επανέλαβε:

— Άτιμε, άτιμε, άτιμε! Τα μάτια του Καρλί σβόσανε άποτομα. Έπασσε το πόμολο της πόρτας, έπειτα στάρηκε και πάλι στη Λίνα με σαρκαστικό γέλιο, δειχνοντας δία τον τά δόντια:

— Κοιτή που είσαι! Γιατί θυμώνεις; Άδικα! Και η μητέρα σου ήταν για μένα δτι ήσαν και σύ.

Έκανε μια χιδαία χειρονομία, και ήρεμα, αλλά με σκληρότητα πρόσθεσε:

— Όπως και σύ. . . έρωμένη μου. . . Τώρα πές της τα δία!

Και βγήκε. Η πόρτα έλκισε σιγανά κάτω του. . . Με άπλανη, τρελλά μάτια κοίταξε η Λίνα την πόρτα, και της φαινόταν πως δεν ήταν μά πόρτα δαμένη με λευκή μπορνιά, μά μια μονηλισμένη και κορού ταρπότερα, μά ταρπότερα που έλκισε για πάντα τη νεανική της ζωή.

ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

[Τά προηγούμενα. — Η Ντιάνα Ράιβερς είναι κληρονόμος ενός πλουσιωτάτου δειον της, υπό τον όρον 5-πας νυμφευθί εντός έτους. Έπειδή όμως δεν ήρε τον σίγγον που έπιθυμεί, ζητεί από τον έξάδελφόν της νεαρόν άγγλικανό πάστορα Ντέβητ Ράιβερς να την νυμφευθί κατά τύπος, προτού άναχωρήση εις Άφρική, όπου σκοπεύει να μείνη έφ' όρον ζωής].

11. (Η συνέχεια).

Μπορούσε να ταξιδεύη προς την Άφρική, εγκαταλείποντας την Ντιάνα χωρίς σπντι, έσημη μέσα σε τόσες δυσκολίες, ίσως σε τόσους πειρασμούς; Η όμορφη κληρονόμος, έχοντας ως καταπύγιο το προγονικό της σπίτι, θα μπορούσε αν ήθελε να κρατήσει εις άποστασιν τον Ροίπερτ Ράιβερς. Μά αν ο Ροίπερτ γινόταν κύριος του Ράιβερςκορ; αν δτι εκείνη άγαπούσε, αν δτι θα της έλειπε με τόση άπονια, άνηκε εις αυτόν τον άνθρωπο;

Ο Ντέβητ συνέστρεψε τα παγωμένα χέρια του και έτρεξε τα δόντια του. Έλπειτα, κατάπληκτος, άρχισε να διερωτάται τί του συνέβαινε. Γιατί η σκέψις, πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να κατακτήση την Ντιάνα, τον έκανε έξω φρενών;

Πο πόσο το σκεπτότανε, πό πολύ έννοιωθε πως η πράξις που του ήτοδσαν να κάνει θα έλχε άγαθό, άπειρος άγαθό αποτέλεσμα για την Ντιάνα, για τους τριγύρω της ανθρώπους, για τα περιχωρά. Και πόσα καλά δεν θα έχωφοντο οι άτωχοι πληθυσμοί της μαύρης ήπειρου! Καμιά ανθρώπινη έπαρξις δεν θα υπέφερε. Ουμήθηκε ξαφνικά, με έξαιρετική διαίγεια πνεύματος, τις έξομολογήσεις που ο γέρο-παπάς, άρετά φίλους, του έλχε έμποιητή για τον Ροίπερτ Ράιβερς, ο όποιος έλχε περισσότερα χρήματα από δτι έχρηάζετο και περνούσε μια ζωή γεμάτη γλέντια, αδιαφορώντας για τους άλλους και μη ενδιαφερόμενος παρά μόνον για την προσωπική του διασέδωση. Μονάχα ένας σκοπός τον έζήρωνε: η έπιθυμία του να παντρευτή την Ντιάνα. Μά αυτό δεν έπρεπε να το σκεπτεται.

Ο Ντέβητ έσφιξε τα χέρια του με λύπη και πραγματική άγωνία. Άνεστατόνη την καρδιά του η ιδέα ότι η Ντιάνα θα γινόταν γυναίκα του Ροίπερτ Ράιβερς.

Η πράξις που του ήτοδσαν να κάνει, έλχε, βέβαια άγαθά αποτελέσματα και δεν θα έβλαπτε κανένα. Άλλά μόλις έσκεπτόταν ότι ήτο δυνατό να υποκύνη εις την πρότασιν της Ντιάνας, το φάσμα της χλεύης, ο δαίμων της άμφιβολίας τον περιέβαλαν. Πώς θα μπορούσε να δικαιολογητή άπάντα του Θεού;

Το μαρμαρέο μαύρο ρολόι χτύπησε μία. Ο Ντέβητ άνεορίγησε. Μία ώρα έλχε περάσει, μία δολύλλη ώρα ήδη από την ημέρα αυτή, όποτε έλχε ύποσχεθί στην Ντιάνα πως θα της άνεκρινε την άπόφασί του. Κι όμως μετά τόσων ώρων σκέψις και άδημιονίες αυτός δεν έλχε ακόμα φθάσει σε κανένα συμπέρασμα.

— Ό! Θεέ μου, φώτισέ με, γνώρισέ μου την θέλησή Σου! έλτε ίκετευτικά ο Ντέβητ.

Η στιγμή εκείνη ο θαλασπύλος της της έφερε ένα τηλεγράφημα. Η Ντιάνα τον άνοξε με νευροκέντητα ε' έδιάβασε:

«Εάν είκοιον, στείλατε παρακαλώ αυτοκίνητον με παρασάβη ένορξς σήμερα πρωί. Δεν θα μάγω Λονδίνον. Συμβουλή περριτελει. Άνεφάσιμα».

Είν η ώρα που ο πετεινός δεν έχει ακόμα

(Η συνέχεια)

φρούδια της ζαρώσανε, και του άταξε κατάμουτρα, σάν καυσιανά:

— Παλάνθρωπε! Άτιμε! Αυτό δεν θα ήνη ποτέ! Η μαμά δεν θα δεχθί ποτέ. . . Θα της τά πώ. . . Θα της τά πώ δία.

Κ' επανέλαβε:

— Άτιμε, άτιμε, άτιμε! Τα μάτια του Καρλί σβόσανε άποτομα. Έπασσε το πόμολο της πόρτας, έπειτα στάρηκε και πάλι στη Λίνα με σαρκαστικό γέλιο, δειχνοντας δία τον τά δόντια:

— Κοιτή που είσαι! Γιατί θυμώνεις; Άδικα! Και η μητέρα σου ήταν για μένα δτι ήσαν και σύ.

Έκανε μια χιδαία χειρονομία, και ήρεμα, αλλά με σκληρότητα πρόσθεσε:

— Όπως και σύ. . . έρωμένη μου. . . Τώρα πές της τα δία!

Και βγήκε. Η πόρτα έλκισε σιγανά κάτω του. . . Με άπλανη, τρελλά μάτια κοίταξε η Λίνα την πόρτα, και της φαινόταν πως δεν ήταν μά πόρτα δαμένη με λευκή μπορνιά, μά μια μονηλισμένη και κορού ταρπότερα, μά ταρπότερα που έλκισε για πάντα τη νεανική της ζωή.

ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Είν η ώρα που ο πετεινός δεν έχει ακόμα

(Η συνέχεια)

φρούδια της ζαρώσανε, και του άταξε κατάμουτρα, σάν καυσιανά:

φύλας Ντάρκλεϊ

Θιαν Ιάελο της Αναής οδηγεί...

λάληση, κι η αλήθι δεν έροδίδισε στον σκοτεινό άκόμη ούρανό. Ο Ήγεμών του Σκότους βασιλεύει έναντι στη γή. Η ώρα αυτή είναι η ώρα των κακών πράξεων και των έγκλημάτων.

Ο Ντέβητ έπροσευχήθηκε μίαν δολύλληνη ώρα. Τού κάκον, η πονηρις σκέψις, οι διαβολικοί πειρασμοί, τον περιεκύκλωναν. Δεν κατορθώσαν να τον νικήσουν. Άντιστάθηκε σε δία.

Το ρολόι χτύπησε δύο. Η λάμπα ξαφνικά έσβησε, άφου πόδα τσάριξε. Ο Ντέβητ ήρε τα σπντα κι άναψε το κερί που ήταν πάνω στο τραπέζι του. Το ρολόι σε λίγο χτύπησε τρεις. Η τελευταία στάτη της θεομάστρας έλχε σβηστή, δία ήσαν σκοτεινά.

Ο Ντέβητ άνεορίγησε. Έλχε χάσει πιά κάθε συνείδησι του έξωτετακού κόσμου και δεν σιθανόταν το κού. Έτρεμε στο πέραςμα των ψυχών που περνούσαν!

Έλως ένα αίσθημα γαλήνης τον έκυρίευσε γιανά. Σήκωσε το κεφάλι, άκούμπησε στην πολυθρόνα κι άποκαμήθηκε έλαφρά. . . Ηταν εφνηλή και σώμας έξανηλημένος.

Δεν άκουσε το ρολόι όταν κτύπησαν τέσσερις. Στόν ήνωτο που φαντάστηκε πως τον φώναζαν. Άνοίγοντας τα μάτια, έλτε ξαφνα δυνατά:

— Θα πώ ναί. Πόσο θα ευχαριστηθί!

Είλε έμπρός του το πρόσωπο της Ντιάνας που έλαιπε. Η Λέσποινα του Μυστηρίου, ναί, έδω και δύο μήνες άσασχολούσε την σκέψη του. Ουμήθηκε με πόση λαχτάρα περίμενε δλιν την έβδομάδα να φανή στην εκκλησία η Λέσποινα του του Μυστηρίου, με το γιανά της πόσσο και το υπερήφανο κεφάλι. Έπειτα θυμήθηκε τις δύο τελευταίες μέρες όπου χάρις στην οικειότητά τους, έλχε άνακαλήνη ο' αυτήν τόσα θέληση. Έλχε μιλήσει πολλήν ώρα, ενώ έννοιωθε την παρατηρούσε προσεπτικά. Κάθε ζήνσι της του ήταν γνώσημη. Σήμερα, την ίδια μέρα, θα την ξανάβλεπε, και κάθε νέφος θα γανόταν, την στιγμή που θα της άνήγγελλε την άπόφασί του. Τα μάτια της Ντιάνας θα τον έκίτταζαν μ' έγγνωμοσύνη.

Έξωφρα ο Ντέβητ άνεορίγησε.

— Θεέ μου, φώτισέ, άγαπώ την Ντιάνα! Η άποκάλυψις αυτή ύπνησε σάν κεραυνός για τον νέο. Χωρίς να σκεφθί την άπόφασί που έλχε λάβει να μιν παντρευθί ποτέ, έλχε ποσοτρέξει, χωρίς σόβο και από αίσθημα γιλλας στην φωνή που του έζητοσε βοήθεια ως τόρα! . . .

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

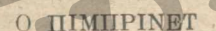
Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

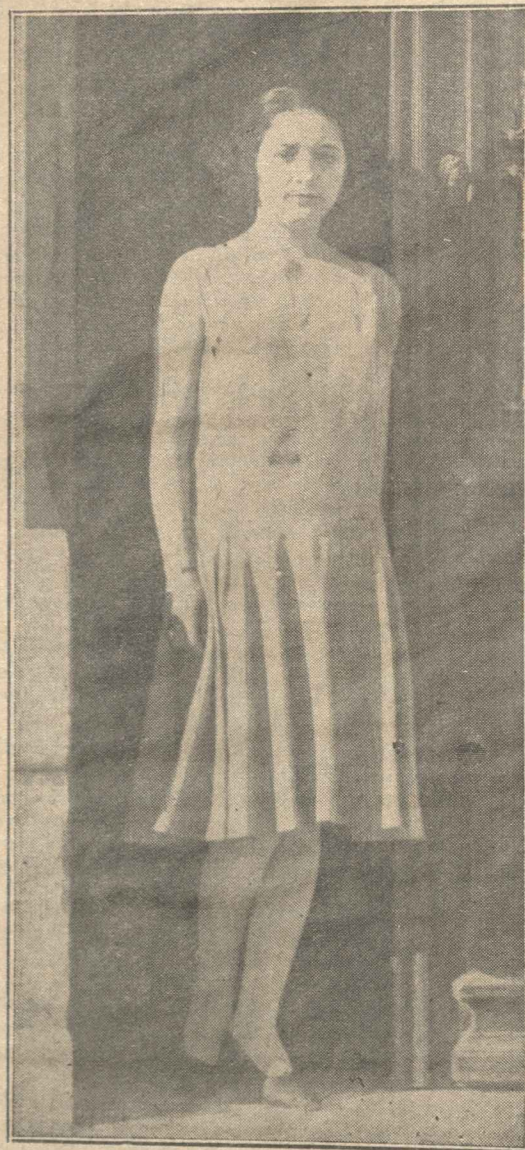
Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε και άρχισε να σκέπτεται.

Άγαπώ την Ντιάνα και σε δυο βδομάδες την παντρεύομαι! Κ' έπειτα από μερικές ώρες, την εγκαταλείπω για πάντα για να μιν την ξαναδώ ποτέ πιά! Άλλά τα μόνα δώρα

Έμεινε κοιτώντας μέσα στην σιωπηλή παγονιά της ημέρας, που μόλις χάρισε

Σ
Ι
Σ

ΑΣΙΑΤΖΑ

εις τας στάσεις
ληφθῆναι «Εβ-
δομάδα» εχθρικών
φωτιστῶν καὶ
κ.κ. Λωάννου.

Χαριτωμένη σκηνοῦλα ἀπὸ τὴν ζωὴ μιᾶς ἀγγλικῆς πόλεως. Ὁ πόλιςμάν ἐπὶ τῆς
κινήσεως διακρίπτει τὴν κυκλοφορίαν ἐνὸς κεντρικοῦ δρόμου, διὰ νὰ μπορέσῃ
νὰ περάσῃ ἀσφαλῶς στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο μιὰ πάπια με τὰ πατάκια της!

Ἡ περίφημος «Μετανοοῦσα» τοῦ ζωγράφου Πομπέο Μπαρτόνι,
ποῦ εὐρίσκειται εἰς τὴν πόλιν τῆς Δρέσδης.

Τὸ Οὐκρανικὸν Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς ἐφαρμόζειν τὰς τελευταίας ὑποδείξεις τῆς
Ὑγειονομολογίας, ἐφωδίασε τὰς ὁδοκαθαριστὰς μὲ προσωπίδας, διὰ νὰ τὰς
προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν εὐλογὴν τῆς σκόνης καὶ τῶν μικροβίων.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΑΕΡΑΚΙ

Το σενάριο της ταινίας αυτής της «Αλ-
λιάνς σινεματογραφική ερπεν» είναι γραμ-
μένο από τον Ρομπέρ Λίμπμαν, η δε σκηνο-
θεσία της, από τον Ρίτσο Βίμπεργκ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Μόνα
Μαρίς (Πριγκίπισσα Σουλδέτ), η Ντίνα
Γκαζάλα (Ντιντί), ο Β. Φουεττέρερ (Μέγας
Δούξ της Γοργονίας) και ο Κιόρτ Μπουά
(Ζεώω Τσιούφ).

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Στον μεσαιωνικό αυτόν κόσμο που περιέ-
βαλλον υψηλά χαλάρια και ένα πάροχο σκια-
ζόμενο από τα φοιρότερα δέντρα, η νεαρά
πριγκίπισσα Σουλδέτ έκανε τον περιπάτο της
έκείνο το πρωινό.

Ήτανε χαριτωμένη νέα δέκα οκτώ χρο-
νών, με καθαρά μάτια, θωπευτικά σαν δελουδο,
ένα κόκκινο στοματάκι και ένα χαμόγελο ο-
λόδορο.

Έκείνο το πρωινό όλα τα δέντρα ήταν αν-
θισμένα, ένας ακτινοβόλος ήλιος ζέσταινε την
ατμόσφαιρα, όλα λένανε στην καρδιά ότι
έποπε να ζή και ν' αγαπάει κανείς.

Ασφαλώς, ο Θεός Έρωτας κούδωνε πίσω
από μια βάτο κυτταζοντας την πριγκίπισσα
Σουλδέτ.

Αυτό που δικαιολογεί την αυθαίρετη αυτή
προσέδοση, είναι ότι έβλεπε, παρουσιάστηκε
υποστά στην Σουλδέτ, ένας νέος που έμενε
θαυσιμμένος.

Δεν θέλετε να σας συνοδεύσω; έρωτη-
σε. Τό υφος του ήτανε παρακλητικό και το
βλέμμα του τόσο τρυφερό ώστε η πριγκίπισ-
σα Σουλδέτ δεν μπόρεσε να πη δει.

Πώς να σας ευχαριστήσω, απεφώνησε
ο νέος.

Πλάσισε την Σουλδέτ περπατώντας και σε
λίγο, (ζέσταινε το ανοιξιάτικο αέρακι;) έπι-
σε το γέι της, έπειτα, ξεθαυρόντας, έσκυ-
ψε και της πήρε ένα φιλάκι. Αυτή τη φορά, η
νέα αντίταδθηκε. Θα ήθελε να φωνάξει...
αλλά αν έμνησε μια σωνή, οι πολλοί υπη-
ρέτες του πύργου θα έτρεγαν και πιθανώς ο
τολμαχός δευτερευόντος θα συλλαχότανε, διό-
τι, δεν έπεσε έπειτα να πλησιάσει κανείς με τό-
ση τόλμη την πριγκίπισσα Σουλδέτ, κόρη του
βασιλεύοντος ήγεμόνος της μικρής αυτής αλ-
λής της Κεντρικής Βόρως.

Μόλις ξέφυγε απ' τα χείρα αυτού του νέου
άνθρώπου, η πριγκίπισσα Σουλδέτ προώρη-
σε πως τον πύργο του πριγκίπου Βαλντεμάο
και, όταν παρουσιάστηκε στην μαριμαρένια
αχάλα, ένας άγνωστος έρωσε να της πη
ότι έποπε να ντυθεί γιατί έποπε να παρου-
σιάζη στο Συμβούλιο της Αντιβασιλείας.

Η πριγκίπισσα Σουλδέτ έκανε ένα ένδει-
κτικό μορασμά, διότι όσον της άρεσαν οι
μοναχικοί περιπάτοι, χωρίς καμιά απόλωση,
και η ελευθερία, μέσα στο ήλιοδοστο φως
πάρκο, άλλο τόσο αντιπαθούσε τις τυπικές
και άναρες αυτές τελετές που γινόντανε
στην βασιλική πόρτα.

Όταν στολήθηκε, η νεαρή πριγκίπισσα
παρουσιάστηκε στην αίθουσα των τελετών
του πύργου, όπου την έπεριεμε ο θεός της,
ο αντιβασιλεύς πριγκίπης Όττοκάρ, περιτοι-
γισμένος από το Συμβούλιο της Αντιβασι-
λείας.

Ο πριγκίπης Όττοκάρ μίλησε πρώτος.
— Εσθλάτε, αγαπητή μου ανήλικη, στην
δεκάτη οδό ανοιξιάτικη; Έξωρετε ότι είναι
απολαυστικό να παντρευθείτε τον γείτονα
μας και σύμμαχο, τον μέγα δούκα της Γορ-
γονίας.

Δεν μ' έρωτατε αν τον αγαπώ; άνε-
-

φώνησε η Σουλδέτ.

— Η πριγκίπισσας του Βαλντεμάο, παρε-
τήρησε ο αντιβασιλεύς, περιφρονούν τον έρω-
τα.

— Έχουν ίσως σοβαρούς λόγους γι' αυτό,
είπε η Σουλδέτ γελώντας, γιατί θυμότανε ότι
κάποιες πριγκίπισσες της οικογενείας της δεν
ήσαν πολύ ωραίες αλλά εγώ, ετόνισε, θέλω
ν' αγαπηθώ.

Η δήλωση αυτή προεκάλεσε κατάπληξιν
εις το Συμβούλιο, Ματαίως ικέτευσαν την
Σουλδέτ αυτή έμεινε ακλόνητη εις τας απο-
φάσεις της: ήρνετο κατηγορηματικώς να έ-
δη ένα άνδρα τον οποίον δεν αγαπούσε.

Αμα τελείωσε το Συμβούλιο της Αντιβα-
σιλείας, ήπειλθαν την Σουλδέτ ότι θα την τι-
μωρήσουν, αν δεν άλλαξε γνώμη. Έκείνη
δωκε έπειτα και έμεινε απόστη και άμα
ορέθηκε στο δωμάτιό της έγραψε αυτό το
γράμμα:

Αγαπητή μου θείε,

Από το στέμμα μου, από το πριγκίπατο
μου, προτιμώ τον έρωτα ενός άντρα που θ'
αγαπήσω; αυτοί είναι οι λόγοι δια τους ό-
ποιους φεύγω. Συγχωρήσατέ με γι' την λύση
που σας προτενώ και επιτρέψατέ με να λέ-
γωμαι η ανεψιά σας.

Σουλδέτ.

Και έκανε όπως είπε.

Μόλις διάβασε το γράμμα, ο πριγκίπης Ότ-
τοκάρ άρχισε να μενιδιά και έγραψε και ο έ-
δος ένα γράμμα στην εξής διεύθυνση.

Δε σ π ο ι ν ι δ α Γ κ ρ α σ ι έ ζ Μ ι -
ν ι ο ν έ, φ ο ρ έ ρ α τ α και μ α ν τ ώ,
28, ο δ ο ς Κ ο λ ι φ ι σ έ, Β ε ρ ο λ ι -
ν ο ν.

Στο γράμμα αυτό ο πριγκίπης έλεγε:

«Πολυαγαπημένη φίλη,

Η συμβουλή σας ήσαν πάντα για μένα πο-
λύτιμη. Εύρισκομαι σε πολύ δύσκολη θέσι-
ανάχωρω για να ζητήσω την γνώμη σας».

Δεν ξεύρωμε τι είπε ο πριγκίπης Όττοκάρ
στην Δίδα Μινιόνε όταν την συνήντησε: αλ-
λά έπειτα από λίγο καιρό, το Κατάστημα Μι-
νιόνε, φορέματα και μαγιό, είχε ένα ακόμη
μανεκέ. Το μανεκέ αυτό δεν ήτανε πιά η
πριγκίπισσα Σουλδέτ, αλλά απόλυστα η Τόνι.

Η Τόνι το μανεκέ, αυτό ήτανε πιά το
όνομα της πριγκίπισσας Σουλδέτ. Ήτανε μια
από τας πιο κομψές υπαλλήλους του κατα-
στήματος, και φυσικά, έλοι οι πελάται της
έκαναν το ελλό κόρτε, πράγμα που την έκανε
να γελά. Μεταξύ των πελατών αυτών παρου-
σιάστηκε, μια μέρα, υπό την ιδιότητα ενός
εμπόρου αυτοκινήτων, ο νέος ο οποίος την
είχε φιλήσει στο πάροχο του πύργου. Τον ήρ-
σε χαριτωμένο όπως την πρώτη φορά και έ-
κανε μαζί του πολλούς περιπάτους στην πό-
λι. Απέφνεγε πολύ να του άποκαλύψη
ποιά ήτανε και ήθελε με κάθε τρόπο να μεί-
νη η Τόνι το μανεκέ, πράγμα το οποίον δια-
σκέδαζε πολύ τον νεαρό έμπορο αυτοκινήτων.

Ένα τρυφερό κόρτε τους ένωσε τον ένα με
τον άλλο, και η Τόνι το μανεκέ έρωτευό-
τανε κάθε μέρα πιο πολύ, με τον χαριτωμένο
 φίλο της.

Έν τφ μεταξύ, ο πριγκίπης Όττοκάρ ήρθε
να επισκεφθί την Δίδα Γκρασιέζ Μινιόνε,
στην οποία είχε γράψει. Ποέπει να πούμε ότι
ο πριγκίπης Αντιβασιλεύς ήτανε πολύ στενο-
χωρημένος! Είχε υποσχεθί, να πάη στο Βά-
δεν με την ανήλική του, αλλά την είχε
έξαφανισθί.

Πώς να την αντικαταστήση; Είχε σκεφθί
να ζητήσει την συμβουλή της Δίδας Μινιόνε.

— Αγαπητή μου Γκρασιέζ, άρχισε να λέ-
γη ο πριγκίπης, πρόκειται για ζήτημα του
Κράτους, και ένα Κράτος είναι ακόμα δυ-
σκολώτερο να το διευθύνει κανείς παρά ένα
οίκον ραπτικής.

— Περί τίνος πρόκειται; έρωτησε η Δίδα
Μινιόνε.

— Δεν είχα παρά μια ανεψιά, είπε ο πρι-
γκίπης Αντιβασιλεύς, και μ' εγκατέλειψε.
— Και τί θέλετε να κάνω εγώ;

— Έχω απόλυτη ανάγκη μιας ανεψιάς!
απεφώνησε ο πριγκίπης: πρέπει να μου έβρετε
μια.

— Έχω αυτό που ζητάτε, είπε η Γκρα-
σιέζ.

Πραγματικώς, προμήθευσε μια ανεψιά στον
πριγκίπα Όττοκάρ και αυτός ώδηγησε το
ώραίο μανεκέ στο Βάδεν.

Αλλά τα πράγματα δεν άοργησαν να μπε-
ρευθούν.

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Κατα-
στήματος Μινιόνε, Γερώνυμος Τρισέφ, εί-
χε διοργανώσει μια έκθεση φορεμάτων, τα
οποία θα φορούσαν τα ίδια μανεκέ, εις το
μεγάλο ξενοδοχείο όπου είχε εγκατασταθί ο
πριγκίπης Όττοκάρ.

Φυσικά, το μανεκέ Τόνι έλαβε μέρος
στην έκθεση. Αλλά ο νεαρός αυτοκινήτιστης
δεν άφηρε γι' αυτό το πράγμα την αγαπη-
μένη του. Έτσι έλοι ξεαναβρόθηκαν εις το
Πάλας του Βάδεν.

Αμα είδε τον πριγκίπα Όττοκάρ, η Σουλ-
δέτ δεν έκείθηκε παρά ένα πράγμα: πως
να αποκτήη ποιά ήτανε. Και το κατόρθωσε.

Την ίδια βραδυά έγινε μια μεγάλη έρωτη
στο Πάλας, στην οποία έλαβαν μέρος όλα
τα μανεκέ του οίκου Μινιόνε.

Και η πριγκίπισσα Σουλδέτ άρραβωνιάστηκε την
ίδια εκείνη ημέρα με τον Δούκα της Γοργονίας!

Η Τόνι ήτανε πραγματικά η ωραιότερη
και η πιο χαριτωμένη απ' όλες. Είχε φορέ-
σει ένα ανδρικό κοστούμι κι' έδωλε μια δελ-
ουδένια μάσκα στο ώραίο της προσωπάκι.

Έτσι ήτανε πολύ δύσκολο, για τον πρι-
γκίπα Αντιβασιλεύ, να την αναγνωρίση. Και
απόδειξις τούτου, ότι ο πριγκίπης Όττοκάρ
της έκαμεν άγριο κόρτε, τόσο άγριο μάλιστα,
ώστε το μανεκέ αν άναγκάστηκε να βγάλη
την μάσκα του!...

Αναγνωρίζοντας την Σουλδέτ ο θεός της
έκόντεψε να πάη συγκοπήν από την μεγα-
λην έκπληξί του και την πολλήν χαρά του...

— Σε ξεαναβρόισα, είπε και σε πηγαίνω
στην πατρίδα!

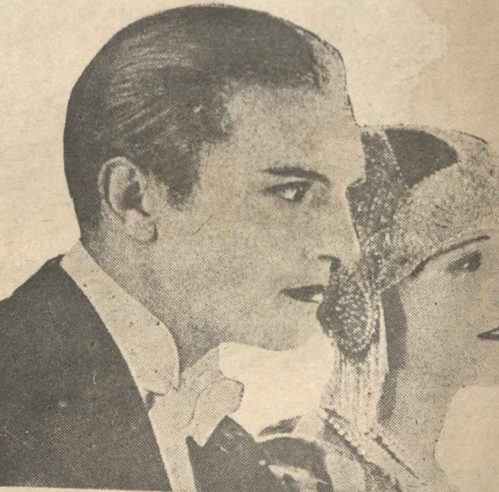
Έπειτα από λίγες ημέρες, η πριγκίπισσα
Σουλδέτ ευρισκότανε στον πύργο των Βαλν-
τεμάο.

Όταν παρουσιάστηκε ο νέος, τον οποίον
η Σουλδέτ δεν είχε λησμονήσει ποτέ, ήτανε
ο νεαρός αυτοκινήτιστης. Η Σουλδέτ δεν μπό-
ρεσε να συγκρατήη μια κραυγή χαράς.

— Αυτός είναι ο άντρας, που θέλω να
πάρω! Νά, αυτόν αγαπώ! ανεφώνησε.

Έπεριμενε πως ο θεός της θα εθύμωνε.
Αυτός όμως έξεκαρδίστηκε τα γέλια.

— Μα αυτός είναι ο μέγας Δούξ της Γορ-
γονίας, ο άνδρας που προωρίζαμε για σένα!
Η Σουλδέτ δεν μπόρεσε πιά να κρατηθί
Παρά τους κανόνες της ετικέτας, έπέταξε
στην άγκαλιά του μεγάλου Δουκός. Και την
ίδια μέρα άνηγγέλλησαν οι έπίσημοι άρρα-
βώνες σ' έλο το πριγκίπατο... Ο ΦΑΚΟΣ

Τελευταίως παρηκολούθησα σ' ένα φιλικό
σαλόνι μια συζήτηση που ένγινετο μεταξύ δύο
κυριών. Ο ένας ήταν νέος και ο άλλος μαιλον
ήλικιωμένος.

Η συζήτηση άρχισε με την κατηγορημα-
τική δήλωσιν εκ μέρους του νέου, ότι τα κο-
ρίτσια πρέπει να παντρεύονται όπωσ ό ή πο-
τε. Τότε μια κοπέλλα της συντροφιάς του πα-
ρητήρησε, ότι κατά την γνώμη της η λέξις «ο-
ποσδήποτε» είναι άστοχος. Ο νέος τότε έ-
πέμεινε και έπροσπαθούσε να ύποστηρίξη την
ιδέα του, ότι τα κορίτσια πρέπει όποσδήποτε
να παντρεύονται. Έζητήθη τότε η γνώμη του

σοβαρού κυρί-
ου. Έπενεβη
και αυτός ανα-
πτύξας με έ-
πιχειρήματα πο-
λύ δοθά, ότι
τα κορίτσια
πρέπει, θέλω,
να παντρεύον-
ται, δεν πρό-
κειται όμως να έ-

παύουν τον γάμο με κάθε μέσον, και, πολύ
συχνά, με κάθε εξαιρετισμόν.

Και ποσέθεσε έν τέλει: η γυναίκα πρέπει
να έτοιμάζεται για τον γάμο και να ζητά να
είη τον κατάλληλον άνδρα, χωρίς ποτέ να έ-
παυθή να εκπέμπη όποσδήποτε έναν άνδρα.

Υπεστήριξε την γνώμη του με ώραία, πράγ-
ματι, έπιχειρήματα, χωρίς να ήγη κανένα,
χωρίς να ήρνη τον τόνον της φωνής του.

Μια γυναίκα ρέπει φυσικά εις τον γάμον.
Όπως γίνεται όμως σήμερα στην κοινωνία
μας ο γάμος, αποτελεί πραγματικόν έμταιγ-
μένη και από την μητέρα της — τί άσχος! —
καταγίνεται να τυλίξη κάποιον νέο να της
βάλη το στεφάνι. Και για να φθάση στο πο-
λυπόθητο αυτό τέρας, μετέχεται κάθε πονη-
ρία, και συχνά, δυστυχώς, κάθε άηθικότητα.

Φυσικά ο άντρας που έπηρε με τέτοια γυ-
ναίκα, κατά βάθος δεν μπορεί να αισθάνεται
γι' αυτή κανένα σεβασμό και καμιάν άγάτη
πραγματική.

Και οι τέτοιοι γάμοι, είναι γάμοι δυστυ-
χημένοι.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Όπου κι' αν στρέψη κανείς το βλέμμα:
στοιές δρόμους, στα βουλεβάρτα, στα θέατρα,
στα ντάνσιγ, δεν βλέπει άλλο παρά γυνίκες,
γυνίκες, γυνίκες. . . Κατήντησαν πλέον άτα-
σάητες στην γυναίκα και άδιάφορο αν είναι
αληθινή ή ψεύτικη, το γεγονός είναι ότι η
κάθε γυναίκα φορέ γυνίκα, ανεξαρτήτως ή-
λικίας και ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξεως.

Βλέπουμε, βέλον, μπράτσους, έρμινες, άλε-
πούδες, λαγονόδια, κουνέλια. Η ποσότης και
η ποιότης κινούνται από το βάλαντιον και
αν το βάλαντιον δεν έπαιρθεί την παρουσίαν
ολοκληρου γυνίκα, τότε η κομψή Παριζιάνα
θα άρκεσθί σ' έναν πλούσιον γυνίκα και σε
παριάν.

Αλλά έκτός από της γυνίκες, κάτι επίσης
που είναι άπαραίτητο στη γυναικεία εμφάνισι
είναι η εσάρπα ή το μανδήλι που περιβάλ-
λει τον λαιμόν μέσα από το έπανωφόρι και
άπαγορεύει εις αυτό να έρχεται εις άμεσον
έπαρην με το στήμα.

Τα μανδήλια ή η εσάρπες γίνονται από
κορεπ-ντε-όν σταμπάτο ή καρεδάτο, άλλα έ-
πάρχουν και τα όνομαζόμενα Μλατίκ που έ-
ναι τα πλέον μονόχρωμα.

Τα μανδήλια της Μαντάμ Σόνιας Ντελωνέ
είναι φημισμένα στο Παρίσι, αλλά φυσικά τα
πώλει εις ύπερόγκους τιμάς.

ΤΟ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΦΟΥΑΓΙΕ

Όλη η τέχνη της παντρεμένης γυναίκας
είναι πως να πιάξη ώραίο και άρμονικό το
εσωτερικό του σπιτιού της. Για να το επιτύχη
αυτό, χρειάζονται πολλά: γούστο, τάξις, κα-
θαριότης, άγάτη, καλαισθησία.

Αν ο στέγνος εργάζεται στο σπίτι του,
χρειάζεται να έχη ένα εύμορφο περιβάλλον
για να μπορεί να εργάζεται ευχάριστα, αν πα-
λι εργάζεται έξω από το σπίτι του, πρέπει
επιστρέφοντας να βρίσκη μια ώραία άτμό-

σφαιρα και ένα περιβάλλον συμπαθητικό.

Τότε, μετά τη δουλειά του, θα πάη κατ'
εύθεϊαν σπίτι του και δεν θα ζητήσει να περά-
ση την ώρα του ούτε στη λέσχη, ούτε στο
καφενείο.

Το ευχάριστο σπίτι θα κρατήση τον σύ-
ζυγο εις το σπίτι του. Στην γυναίκα έναπό-
κειται να το επιτύχη αυτό.

Έπειτα, έκτός απ' αυτό, το άσχημο περι-
βάλλον προδιαθέτει άσχημα και προκαλεί σκη-
νές, γυνίκες, δυστυχία.

Μπορείτε να τριβετε της οίξες των μαλ-
λιών σας με λίγο πετρέλαιο μιά-δυό μέρες
πρό του λουσίματος διότι τσώνανει τις οίξες
των μαλλιών και συγχρόνως έμπατίζει την
πτύση, αλλά μη κάμνετε και κατάχρησιν,
διότι θα ερεθίσετε το δέρμα του κεφαλιού
σας.

Όταν λούζεσθε να στεγνώνετε καλά τα
μαλλιά σας, διότι η ύγρασία είναι επίσης κατή
που βλάττει φοβερά τα μαλλιά.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ό η ε λ έ τ τ α Π α ρ μ ε ζ ά ν. —

Απαιτούνται για 5 άτομα 7 — 8 αυγά, 8

κουτάλιες της σούπας παμεζάν τομένο, 7 —

8 κουτάλιες βούτυρο λυωμένο, 3 — 4 κουτα-

λιές γάλα ή νερό ή ζουμί, άλάτι, πιπέρι.

Σπάζουμε τα αυγά και ά-

φού τα κτυά-

σμε καλά

ποσέτομε το

τυρί, το γάλα,

αλάτι και πι-

πέρι.

Όταν κάμη

το βούτυρο τό-

τε οζώνουμε με-

σα τα αυγά, τ'

αφίρουμε να κη-

νηθούν λίγον,

γυρίζομεν με

πατέλαν και έ-

πειτα διπλώνομεν

τεχνικά και προσ-

έρομεν. Αν θέλομε

τηρή-

ζωμε μέσα και

λίγα σκευάσματα

κοπανισμένα

ή κημάς κοφάτος

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗ

Τότε, μετά τη δουλειά του, θα πάη κατ'
εύθεϊαν σπίτι του και δεν θα ζητήσει να περά-
ση την ώρα του ούτε στη λέσχη, ούτε στο
καφενείο.

Το ευχάριστο σπίτι θα κρατήση τον σύ-
ζυγο εις το σπίτι του. Στην γυναίκα έναπό-
κειται να το επιτύχη αυτό.

Έπειτα, έκτός απ' αυτό, το άσχημο περι-
βάλλον προδιαθέτει άσχημα και προκαλεί σκη-
νές, γυνίκες, δυστυχία.

Μπορείτε να τριβετε της οίξες των μαλ-
λιών σας με λίγο πετρέλαιο μιά-δυό μέρες
πρό του λουσίματος διότι τσώνανει τις οίξες
των μαλλιών και συγχρόνως έμπατίζει την
πτύση, αλλά μη κάμνετε και κατάχρησιν,
διότι θα ερεθίσετε το δέρμα του κεφαλιού
σας.

Όταν λούζεσθε να στεγνώνετε καλά τα
μαλλιά σας, διότι η ύγρασία είναι επίσης κατή
που βλάττει φοβερά τα μαλλιά.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ό η ε λ έ τ τ α Π α ρ μ ε ζ ά ν. —

Απαιτούνται για 5 άτομα 7 — 8 αυγά, 8

κουτάλιες της σούπας παμεζάν τομένο, 7 —

8 κουτάλιες βούτυρο λυωμένο, 3 — 4 κουτα-

λιές γάλα ή νερό ή ζουμί, άλάτι, πιπέρι.

Σπάζουμε τα αυγά και ά-

φού τα κτυά-

σμε καλά

ποσέτομε το

τυρί, το γάλα,

αλάτι και πι-

πέρι.

Όταν κάμη

το βούτυρο τό-

τε οζώνουμε με-

σα τα αυγά, τ'

αφίρουμε να κη-

νηθούν λίγον,

γυρίζομεν με

πατέλαν και έ-

πειτα διπλώνομεν

τεχνικά και προσ-

έρομεν. Αν θέλομε

τηρή-

ζωμε μέσα και

λίγα σκευάσματα

κοπανισμένα

ή κημάς κοφάτος

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

</

ΟΙ ΑΣΠΡΟΙ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ

Στα βορειοδυτικά μέρη της Κύπρου, επάνω εις ένα απόκρημνο βράχο, στέκεται άερωμο από τα χρόνια της Φαγκοκρατίας μέχρι σήμερα, ένα φράγχο μοναστήρι.

Το μοναστήρι-φρούριο αυτό, είναι ένα τεράστιο συμπλέγμα κτιρίων, που περιλαμβάνει ένα θαυμάσιο γοτθικού ρυθμού ναό, ξενώνες και κελιά, και μεγάλες διακοσμημένες εξωτερικές διακοσμημένες σάλες συνάξεων. Όλογυρα έχει μια διπλή χαρακωμένη τάφο, με τεράστια, γεμάτα από πολεμίστρες φρούρια και ιερών τετράγωνους και κυκλικούς πύργους. Και κάθεται βαθύ και επληκτικό σ' ευρύτατες και βαθύτατες υπόγειες στοές. Και παραγματοποιείται σαν να το έχτισαν χέρια κυκλόπων και το ύψισαν εκεί να στέκεται αιώνως ακατάλυτο αντίστοιχα στα δυνάμεις, αντίστοιχα στη θάλασσα, σαν νικητής και τροπαιοχώρας γίγας γροαντόχιστος, έναντι των θυελλών και των καταιγίδων, έναντι των δυνάμεων των

στοιχείων, αγαθών και πονηρών της φύσεως...

Το κτίσμα αυτό ο λαός φοβάται και να το βλέπει. Πολύ περισσότερο να έπικρατήσει το εσωτερικό του. Γι' αυτό σχεδόν κανείς δεν τολμά να δρασκελίσει τα κατώφλια των εισόδων του. Το θεωρεί στοιχειωμένο και κάτι παραπάνω. Το θεωρεί τόπον μυστηρίου, τόπον απιστών άναμνησεων, τόπον αίματος και φρίκης και απώλειας.

Και την λαϊκήν αυτή αντίληψη, πιθανότατα την ησυχάζουν και οι Τούρκοι, ειδικά εξ αρχής, όταν κατέλαβαν την νήσο στα 1575. Γιατί δεν έζηγείτα άλλωστε, πώς, ενώ μετέβαιναν σε τζαμιά και τεκέδες των Χριστιανών, Όρθόδοξων και Καθολικών, το Μοναστήρι-Φρούριο αυτό, το άριστον ανέγγιχτο. Το ίδιο συνέβη αργότερα και επί Αγγλικής κατοχής. Κ' οι Αγγλοι το άρισαν να ηφώνεται ζοημικό επάνω εις την δρακοκρηνη του, περιβάλλοντο τον άπαιστο θούλο του...

Και τί λέγει ο θούλος; — Ο θούλος λέγει — άς άρρίσουμε τί λέγει, ή Ιστορία — ότι το Μοναστήρι αυτό το έκτισαν οι Ναίτες. Θά έχετε άκουστά τους Ναίτες, δέβαια; Είναι το τρομερόν εκείνο τάγμα των

καλογέρων και ληστών — Ιπποτών να ποίμεν — που άγόρασε την Κύπρο άπό τον βασιλέα της Αγγλίας Ριχάρδον τον Λεοντόθυμον.

Οι Ναίτες αυτοί, ήσαν ένα είδος πολεμιστών και ιερομένων. Ένώ άπ' έξω έφρουρούσαν ένα άσπρον έπενδυτήν και περιεδρόντο την δοξάν με μια ζώνη πλεγμαμένη από χοντρή τριχα, από μέσα ήσαν πάνοπλοι, με μια λαμπρό-χορημή μεταλλική στολή Ιπποτών.

Από την πρώτη ήμέρα, που οι Ναίτες έλαβαν κατοχήν της Κύπρου, ήρχισαν να πιέζουν και να βασανίζουν και να κατατρέχουν παντοειδώς τον Λαόν. Έν πρώτους ήθελαν άρουν

ΣΤΗΣ ΥΠΟΓΕΙΣ ΣΤΟΕΣ
ΕΝΟΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΝΥΧΤΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΗΘΟΝΗΣ

άρουν να εισπράξουν από τους κατοίκους, δι' επιλήρωσαν, κ' επιλήρωσαν πολλά, στον Ριχάρδον, για την άγοράν της νήσου. Και έσσεραν τους δυστροπούντας χωρικούς άγγελιδόν και τους έρχονταν στις υπόγειες στοές του μοναστηρίου αυτού και εκεί τους υπέβαλλαν σε φρικώδη βασανιστήρια.

Έκει έδρασαν άνθρωπους, τους έβγαζαν το δόγμα με το όποιον έφτιαχναν τα καμπίνα τους. Έκει ξενίζαν ανθρώπινα δάκρυα άπλωσ για ν' άκούσουν την διατασών των φρικωδών όμωγων των θυμάτων των. Έκει άλειφον με λίπος ζωντανούς ανθρώπους, και τους έστησαν σαν πυρούς, να λάμπουν και να φωτίζουν στις υπόγειες στοές του μοναστηρίου, τα μαρτύρια και την άγονίαν των χωρικών, που έσέφνοντο εκεί την νύχτα από την βία και την άπιστην άπανθρωπίαν των Άσπρων Καλογέρων.

Γιατί ο Λαός έτσι άνόμαζε τους Ναίτες: Οι «Άσπροι καλόγεροι».

Τά δεινά του άγροτικού ιδίως πληθυσμού της νήσου, είχαν φθάσει στο άπορόχορτο. Άλλη λύσις από την επανάστασι κατά των ιερομόρφων αυτών θηρίων, της καταραμένης αυτής όμάδος, δεν υπήρχε. Και συχνά πράγματι έγίνοντο κινήματα σ' όλα τα σημεία της νήσου. Όλα όμως τα κινήματα αυτά επήγνοντο στο αίμα των χωρικών. Κι' άκολουθούσαν μετά, δεινά τρομερότερα.

Το κίμα όμως της λαϊκής όργης έξαναζων-τάνευε διαρκώς. Μιά νύχτα, μάζες πικνές από χωριάτες, ώπλισμένους στην άπλησία τους, με ξίδια, βέργες, κροτίδια, σίδερα και ό,τι θύγαν μπροστά τους, άδεναν έναντιον του Φρουρίου-Μοναστηρίου. Έκει οι Ναίτες, άνύποπτοι έφρουράζαν. Άνύποπτοι γιατί είχαν πιστεύσει πως ή τυραννία τους έστρεψεν όλότεια τα νεύρα και την θέληση και το θάρρος του Λαού.

Πριν καλοξηνήσουν οι φύλακες του Μοναστηρίου, οι χωρικοί άρχισαν την έπίθεσιν τους. Η αντίστασι των Ναϊτών, βαρειά όπλισμένων, ήτο, φυσικά, πρῶγμα εύκολότατο. Δεν άντετάχθησαν όμως. Άλλά έσχεδίασαν κάτι το τρομερό άγριο κ' άπάνθρωπο. Κάτι το άπιστευτός φρικώδες. Άφου έχωρισθήσαν σε δύο τμήματα, το ένα τμήμα άρχισε να άμύνεται κατά των χωρικών, το δε άλλο τμήμα διέσπασε την ζώνη των πολιορκητών, και τράβηξε κατά τον κάμπο, προς τα χωριά.

Η πάλη διαρκώς ίσορροπούσε. Σκοπός όμως. Οι Ναίτες μπορούσαν να έφορμήσουν με τα ξίφη των και να σφάξουν όλους τους χωρικούς, που τους έκάλειαν. Μετά τρεις ώρες,

πριν ή αύγή οδοίση οι Ναίτες που είχαν μένει μέσα στο Μοναστήρι έκαμαν έβρον, έμπηκαν στην μέση της άτάκτου παρατάξεως των χωρικών, άρχισαν να σπαθοκοπούν δεξιά και άριστερά τους χωριάτες και να παίρνουν ζωντανούς ή πληγωμένους, όσους διέκριναν στο σκότασμα και τους άνεγνώριζαν ως προύγοντας.

Άφου έξόντωσαν τους μισούς, έπλησαν τους άλλους μισούς δεμένους μέσα στο Μοναστήρι. Τους άπλωσαν όπαθάρκωνα δεμένους κάτω στις υπόγειες στοές, έβαλαν φρουρούς στις σάλες κ' άνέθηκαν επάνω στις σάλες, όπου έγίνοντο ή έρεές συνάξεις των.

Έκει, με το αίμα θαμνιστό ακόμη οι Ναίτες έστρόφθησαν στο φαγοπότι. Τα κελιά τους είχαν τα έκλεκτώτερα φαγητά. Η Κύπρος ήτο πάντα περίφημη για τα λαμπρά και εύγεστα προϊόντα της και τα μοναδικά σ' όλον τον κόσμο κρασιά της.

Άφου έφθασαν σε πλήρη άποκτήσιμη οι Ναίτες, διέταξαν να άνεβάσουν από τα ύψη γεια τους δεμένους χωριάτες. Και τότε έπηκολούθησε κάτι, που άσφαλώς δεν άναφέρεται στα χρονικά της Ιστορίας. Άπό τις διπλανές θύρες των αθουσών, άρχισαν να μπαίνουν όδοιμένες από τους Ναίτες του τμήματος έκείνου που έτράπη από τον κάμπο προς τα χωριά, πλήθος γυναίκες μισόγυμνες, που προσπαθούσαν και με κρήνον την γυναικεία τους, με τα χέρια τους, τα λυγίσματα της μέσης, με διπλοστασίματα δεξιά και άριστερά.

Ποιές ήσαν αυτές ή γυναίκες; Η γυναίκες των χωρικών που επαναστάτησαν κ' ήσαν να πολιορκήσουν την «Στηλιά των Άσπρων Καλογέρων» Η κόρες τους, ή ανάδες τους, ή γυναίκες τους, ή άρραβωνιστικές τους.

Δεμένοι όλόγυρα και ματωμένοι από τα βαρειά ξίφη των Ναϊτών, οι άντρες, οι πατέρες, οι άρραβωνιστικοί, παρακολουθούσαν τρελλοί από τον πόνο, τρελλοί από την φρίκη, τρελλοί από την άσυνκράτητην έξαγν, το άτίμασμα, το πόμπημα, το έξοσχισμα του όραίου και πολυθλασιωμένου αυτού πλήθους των άτιμαζόμενων γυναικών.

Δεν έμεινε δοσιμερότης, την όποιαν οι άποχτηνόμενοι από την λύσαν από τον πόνο Ναίτες να μη διέπραξαν επάνω στ' άδύνατα κ' άνιπεράσπαστα θύματά των. Κι' όλα αυτά μπροστά στα μάτια των δικών τους!

Παρέδινε, σαν τις δοσιμάδες ούχτηκαν κάτω και σφραγιστήκαν για να κορέσουν το χτηνώδες πάθος των τεράτων αυτών. Γυναίκες σαν άνδρ της ήλικίας τους, σεμνές και πανώμιες σαν την συγγενική τους κοίτη, έστρώθησαν στο δάπεδο και ντροπιστήκαν σαν τα κοινότερα γίνανα. Γερές σεβάσιμες, άφου έξησαν ένα άγιο όιο, στις δυσμάς του βίου των έλασπώθησαν κατά των συγγερότερον τρόπο.

Καμιά περιγραφή δεν μπορεί να δώση πλήρους την εικόνα της μαύρης και άπαισίας έκείνης σκηνής. Μέσα στην άφέγγαρη νύχτα το Μοναστήρι-Φρούριο έγινε τόπος κολάσεως, κατοικητήριο των δαυμόνων.

Πριν ό ήλιος άνατείλ η χωριάτες που παρέστησαν στο ροβερό θέαμα, έσφάγναν με χιρις ενός. Η γυναίκες, άφένθησαν ελεύθερες, όσες έπείθησαν του μαρτυρίου και του αίματος — να γυρίσουν στα χωριά τους.

Μετά λίγους μήνες οι Ναίτες έγκατέλειψαν την Κύπρον. Άφσαν πίσω την κατάρη και το μίσος. Κατάρα, που δεν εύρισκε αντίπαλο, και μίσος, που έσβησε μέσα στο έρεος της Ιστορίας. Και έμεινε τώρα το μαύρο Μοναστήρι, ή «Στηλιά των Άσπρων Καλογέρων» όδοιο να διακονίζει την άπαισίαν έκείνη σκηνή της φρίκης, του αίματος και της απώλειας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Οι σπριώνικες του λόρδου Λόβλαντ

[Τά προηγούμενα. — Ο νεαρός λόρδος Λόβλαντ, ήλθε εις την Αμερικήν διά να εύρη καμιάν πλουσία νύμφη. Τα χρώματα όμως που άνέμενε από την Αγγλίαν δεν έφθασαν, κ' ο νεαρός άριστοκράτης βρέθηκε άπένταρος και άεργος και ήναγκάσθη να γίνη γκαρσόνι στο ξενοδοχείο «Μέγας Άλέξανδρος» όπου και τραυματίζεται εις μίαν έξοχησιν φωταερίων]

18. (Η συνέχεια).

Κ' έλπιζο ότι και σεις θα κάνατε το ίδιο και θα τους κλείσετε για πάντα το σαλόνι σας. Έπηκολούθησεν ή «Ελινόρ Κοϋλάτς». Ο μόνος που φρόνησε, χθές, σαν παραγματοποιήσεν, ήσαν ό Θωμάς Κίδ. Την στιγμή του πανικού, παρ' όλignon να ποδοπατηθώ από τους έξαλλους πελάτες του έστιάτοριου που όρμησαν όλοι μαζί στην έξοδο. Αιτός όμως πρόέβασε και με έσυρε κοντά του, κ' έτσι με προφύλαξε από το συνωσιισμό. Έν τῷ μεταξύ όμως, είχε πάσει φροιά ή ξύλινη ζωτογία, κ' ήσαν άδύνατο να φύγουμε. Καθώς βλέπεις, ή θέσις μας δεν ήταν και πολύ εύχρηστη. Είμαστε άναγκασμένοι να μένουμε κλεισμένοι μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να καούμε ζωντανοί. Έγώ, τότε, εύτυχώς λιποθύμησα. Λέω «εύτυχώς» γιατί έτσι, τοιούδιζον, δεν άντελήθησεν το ροβερότερο άπ' όλα που έγινε κατόπιν, και που, άσφαλώς, θα έτάρραζε τόσο πολύ την μαμά σου. Καθώς, λοιπόν, μου διηγήθηκε αργότερα ο κ. Κίδ, μόλις έλιποθύμησα έγώ, ό καταρριμένος σερότιόρος έμπηξε μια φωνή: «Γιά το Θεό! Το ρολόι του γκαζιού!» Μ' αυτό ήθελε να πη ότι αν ή φωτιά έφθανε ως το ρολόι του γκαζιού, θα νταζόμαστε στην άερα! Όραιο προσηγορικό, ή; Και για να μάς σώση διδεν, όρμησε μες στις φλόγες κ' έκλεισε την φάντασμα του ρολογιού! Αύ-τά όμως όλα θα ήσαν, άσφαλώς, μά μπλόφα. Γιατί, καθώς λέει ό μπαμπάς, ό τολμηρός αυτός ήρος θα είχε φροντίσει να κλείσει το ρολόι του γκαζιού πριν άρχισή ή πυρκαϊά την όποιαν έβαλεν αυτός! Το εύτυχισμα, όπωσδήποτε, είναι, ότι σωθήκαμε! Φαίνεται πολύ μοχηρόδος άδης ό νέος, και μπορούσε να μάς σκοτώση όλους. Δεν συμφωνείς, Φάννη;

— Τί να σπώ πῶ. Είμαι τόσο κουρασμένη άπ' την άπείνια κ' άπ' τους κόπους όστε δεν είμαι σε θέση να σκεφθώ το παρωμορό.

Το μόνο που έξωο είναι ότι όλ' αυτά τα χθεσινά έπεισόδια ήσαν μά τιμωρία που σάς έστειλε ό Θεός, για την ιδέα που είχατε να πάτε να τυραννήσετε το φτωχό αυτό παλληγκράκι!

Τώρα σ' άφίνο όμως γιατί δεν μπορού να σταθώ στα πόδια μου από την κόουραση.

— Άλήθεια. Και σε κρατώ τόσην ώρα με τί φλυαρία μου. Περαστικά στη μητέρα σου, Φάννη μου, και πέσε γρήγορα να κοιμηθής.

Ο μάοριμ' Άλέξανδρος είχε υπολογίσει σωστά. Άπό την μικροπαρακαλι του μαγαζιού του, όχ μόνον δεν είχε ζημωθεί, αλλά τοινατίον είχε όγει κερδοσίμος. Η άσφάλεια είχε καλήν με το παραπάνω τη ζημία του, και ή έφημερίδες, με την περιγραφή που δημοσιεύσαν της πυρκαϊγής και των παρ' όλίγον θυμάτων, έ λ α ν σ α ο α ν τελειωτικά το φτωχικό του μαγαζί.

Άπό την επομένη της πυρκαϊγής ό Μπύλλ είχε άνασκαυποθεί κ' είχε άρχισή την φιλοτέχνησιν νέων λινώνων. Την μεθεπομένη δέ, το μαγαζί ήταν έτοιμο να δεχθ ή και πάλι την πελατεία του.

Ο Λόβλαντ έκαμε κάμποους μέρες να γυ-

τρευθ ή από τα έγκλημά του. Ο γατριός του είχε συστήσει άπόλυτη άναισθησία και άναπαυση, έως ότου θεραπευθεί τελείως. Κι' έτσι, επί μια όδομάδα σχεδόν άναγκάστηκε να μείν ή στο χορβάτι.

Ω, τί μονότονα που περνούσαν ή μέρες αυτές. Οι μόνοι άνθρωποι που τον έπισκεπτόνταν ήσαν ό Μπύλλ και ή «Ιντα. Κ'» αυτοί όμως δεν έρχονταν παρά άραιά και που, γιατί ή πολλές δουλειές του μαγαζιού δεν τους άφιναν τώρα πολλήν ώρα διαδίσαιμ.

Η «Ιντα είχε πάλι αλλάξει από την ήμέρα της πυρκαϊγής. Που ή προηγούμενη της εδ-θημία και έξενοιασά! Τis λίγες φορές που είχε κατορθώσει να ξεγλυστρήσει από τον άγρυπνο κέοβερό του και να πεταχθ ής το δωμάτιο του άρρόστου, είχε μπει με συντολή, με δειλία σχεδόν, κ' είχε μείνει όλη την

Ο Μπαμπ' Άλέξανδρος είχε άνέξει άπάνω στο δώμα, να να ξεκουρασθ ή λίγο και να κάμη νέα σχέδια.

ώρα καθισμένη στη γωνιά, με χαμηλωμένα τα μάτια, και κοκκίνιστας κάθε φορά που ό Βάλ της άπλησύνε τον λόγο.

Δεν έβλεπε πια το εγκαρστικό του πατέρα της με τα ίδια μάτια σαν πριν. Άπό την στιγμή που είχε διή την ήρωική του πράξη, τον θεωρούσε ως κάποιον πραγματικά άνώτερό τους.

Σαν πέρσαν μερικές μέρες, ό Βάλ έδω-όρησε καλό να στείλ ή άλλη μια φορά στην Τράπεζα να ρωτήση για τυχόν είχαν φθάσει τα λεπτά του. Ο ίδιος δεν μπορούσε να πη.

Ούτε όμως, τολμούσε να στείλ την απηλή «Ιντα, με το παρολό άριστοκράτος της φρέμια. Κι' έτσι, άπεράσισε να στείλ την Μπύλλ.

Και πάλιν όμως τα χέρ ήσαν άνακαρδιστικά. Ο Μπύλλ έγνώριζε από την Τράπεζα κατι-κόκκινους από τον θυμό του.

Δεν γίνεται τίποτα. είπε στον φίλο του. Δεν έφτασε ακόμη το γράμμα. Υπομονή χρειάζεται.

Ο Βάλ δεν άπλησνε τίποτα την άπάντη-σιν αυτή, την προσοφονόταν. Είχεν άρχισή πια να φιλοσοφεί, και να δεχεται καρτερί-κά κάθε κανονόγιο κτύπημα της μοίρας.

Ο Μπύλλ όμως ένωσούσε να ξεσπάσει.

Και βλέποντας ότι ό φίλος του δεν τον ρω-τούσε, σε λίγο ξανάπε:

— Σού καθόνται πίσω από κάτι χρυσά κάγκελλα, και σου παριστάνουν τους βασιλέ-δες. Όχι, βρε άδερφέ. Δεν μπορώ να

τά χωνέψω, κάτι τέτοια. Ένας, προπαντός, από δαύτους μου στάθηκε στο στομάχι. «Πώς; δεν έτηλεγράφησεν ό κ. Λόβλαντ; μου είπε ειρονικά. «Αν τηλεγραφήσεν, θα εί-χαμε λάβει άπάντησιν. Κι' ένας άλλος με γυαλιά, ό προϊστάμενός τους φαίνεται, σαν άκουσε τί ζητούσα — γιατί, φυσικά, μπρός στην τόση τους αιδάδεια, έστρεψα το σχετικό καναδάκι — μου είπε: «Ε ύ τ υ ζ ως δεν λάβαμε ακόμη τίποτε για τον κ. Λόβλαντ. Όταν λάβωμε θα τον είδοποιήσωμε. πές τον όμως ότι θα χρειασθ ή ν' άποδείξη την ταυτότητά του, γιατί άλλωστικά θάχη κατά ξεπεροδέματα. Η Τράπεζά μας δεν παί-ζει. Ο γελούσι! Θά διάβασε, φαίνεται, στις έφημερίδες το άρθρο του Κίδ, και γιατί τώρα φοβάται.

— Σ' εύχαριστώ πολύ. άπλησνησε ό Βάλ. Σε άνάγκασα να στενοχωρηθής για το χατήρι μου.

Μα! Έμένα δεν με νοιάζει. είπεν ό Μπύλλ. Καλλίτερα, μάλιστα, που πήγα έχω άντι για σένα. Εύτυχώς έδωσα και τη δι-εύθυνσή σου, κ' έτσι έως ότου λάβω ειδο-ποίηση από την Τράπεζα ότι ήλθαν τα χρώμα-τα, το καλλίτερο που έχω να κάνω είναι να μην ξαναπάς εκεί.

Ο Βάλ χαμογέλασε. Και δέβαια που δεν θα πήγαινε. Προτιμούσε να υποφέρει σ' όλη του τη ζωή, παρά να δεχθ ή μια νέα προσβολή από τον μεγαλόδουλο κ. τιμητάοχη ή τοις άλλους δάναους ύπαλλήλους της Αμερικαν-κής Τράπεζης.

Την επομένη της ήμέρας που έλαβε χώραν ή σκηνή αυτή, ό Βάλ σηκώθηκε πρωί πρωί και πήγε στο μαγαζί.

Είχε γίνει σχεδόν έντελως καλά από τα έγκλημά του, κ' έσπερε να ξαναρχισή την βιοπαίαν.

Α! Καλώς τον! του είπε ό χονδρός μάοριμ' Άλέξανδρος μόλις τον είδε. Καλά έβανε κ' ή ήθελε. Έχει πέσει πολλή δου-λειά, δόξα τῷ Θεῷ, και σε χρειάζομαστε. Από σήμερα ξαναρχίζει να τρέχη ό μισθός σου. Γιατί τις ήμέρες αυτές, φυσικά, που έλειπε άπ' το μαγαζί, δεν έχεις να λάβωνης τίποτα.

Ο Βάλ δεν άπλησνε. Στο διάστημα των ήμερών αυτών που ήσαν άρρωστος, είχε καταπολεμή και θα είχε σπύλιση άνταξη από λίγα χρώματα. Η ύπεροφάνεια του θυμού δεν του επέτρεπε να φέρη την παρωμορή άνέ-ορησιν στον ιδιοκτήτη του «Μέγ. Άλέξανδρου». Κι' ή δουλειά άρχισε. Η «Ιντα κούτιόσε πάντα άπέναντί του την ίδια ντροπαλή στάση. Όταν τον έβλεπε κατεβαί τα μάτια και α-τη, ή τόσο φλυση ήλποτε, όταν της μιλούσε του άπαυτούσε με μισόλογα.

Ο Βάλ, ως τόσο, δεν έδινε μεγάλη προσο-χή στα καμάρια της αυτής. Έίχε τόσες άλλες σκατοφές στο κεφάλι του.

Αποδίδοντας, εν τούτοις, το νέο φέροισ της νέας άπέναντί του σ' ένα αίσθημα συμπα-ρίας για την κατάρτησή του, άρχισε να της σέρεται με μεγαλύτερη ευγένεια και όσο μπο-ρούσε πιο περπονητικά.

Τis πρώτες άπογευματινές ώρες, όταν έμνη-σε και ό τελευταίος πελάτης, οι δύο νέοι μένον μόνοι τους στην τραπεζαρία, για να την ξε-στοφώσουν και να την καταπονήσουν. Ο Μπύλλ είχε τελειώσει το εργασιόμας των περιήμων λινώνων του, και βοηθούσε, τώρα, στην κοπείνα, ό δε μάοριμ' Άλέξανδρος, ά-φου είχε διπλοκλήσει το ταμείο του, είχε άνέξει επάνω, στο δώμα, για να έβαλώση λίγο.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΓΗΣ

Ποιός απ' όλους τους λαούς της γης είναι ο μακροβιότερος; Η στατιστικές αναφέρουν ότι τέτοιος φαίνεται να είναι ο Νορβηγός. Προσέχεται, ο μέσος όρος της ζωής εις την Νορβηγίαν, είναι 48 για τους άνδρας και 49 για τις γυναίκες. Καί μάλιστα κατά τα τελευταία έτη η μακροβιότης των Νορβηγών ηξέστη.

ΚΑΙ ΤΡΙΧΕΣ ΑΚΟΜΗ

Η Κίνα είναι, ως γνωστόν, η χώρα των μεγάλων αντιθέσεων. Έτσι, κοντά στα παλαιωμένα και αποσθονορικά και βάρβαρα έθνη, συναντά κανείς εκεί γεγονότα που μαρτυρούν πρόοδον και πολιτισμόν ανέφικτον. Έπι παραδείγματι οι Κινέζοι είναι τέλει στη καλλιέργειαν και λίπανσιν της γης.

Οι ταξιδιώται, πράγματι, παρατήρησαν μετά ποίας εξαιρετικής μερίμνης οι Κινέζοι μαζεύουν κάθε λίπασμα. Μαζεύουν την κόπρον των ζώων και... τις τριχες! Τίποτε δεν αφήνουν να χαθή.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΙΩΤΑΤΗ ΘΕΑ

Όταν πλησιάζει κανείς τας ακτές της Βραζιλίας, ιδίως προς το μέρος του Ρίο-Γιανέιρο, ή σιλουέττα των θουών, παριστά τελείως ένα γίγαντα, που φαίνεται σαν να εφύσεται ξαπλωμένος επάνω στην οράν του, όπως, σαν ακριβώς ένα αγάλμα επάνω εις ένα τάφον...

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΔΕΥΡΥ.

Ακούστε ένα πρακτικό μέσο για να αναστηθήτε απόλυτως ένα μέλος του σώματός σας που πάσχει: Παίρνετε ένα βάτραχο και τον τυλίγετε μέσα σε αλεύρι. Ο βάτραχος στενοχωρημένος έχνυει ένα υγρό, που ανακατωμένο με το αλεύρι, κάμνει ένα πολύ. Διαλύετε τον πολτόν αυτόν μέσα σε νερό. Η διάλυσις αυτή εφαρμόζεται επάνω στο πάσχον μέλος του σώματος, πόδι, χέρι κλπ. τοι κάθει εντελώς τον πόνο. Το άνασθαι, όσο θα το αναστηθήτε, το πό δυνατό ναρκωτικό.

Ο ΠΥΤΑΜΕΝΟΣ ΔΡΑΚΩΝ

Τί είναι αυτό; Απλούστατα μια σαύρα που πετρά. Η σαύρα αυτή μοιάζει καθ' όλα με μίαν κοινήν σαύραν, με μόνην την διαφοράν ότι αυτή πετρά. Συνήθως κάθεται επάνω στους κλάδους των δένδρων και κυνηγά τα έντομα, με τα οποία και τρέφεται. Άμα χορτάσει, τότε το υπόλοιπο του θηράματός της το βάθει μέσα σ' ένα σακκούλι, που έχει επάνω στο σώμα της.

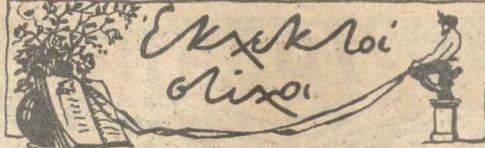
ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΩΝ

Τελευταίως στο Μπρίστολ της Άγγλιας έγινε ένα συμπόσιο, στο οποίον παρεκάθησαν δύο χονδροί. Θα ήσαν περί τους 40 και όμως εξήγαζαν 8 χιλιάδες οκάδες! Πριν αρχίσουν να τρώνε εξέλεξαν και ένα πρόεδρον, τον δικαστήν του Μπρίστολ, ο οποίος εξέλεξε 250 οκάδες!

Όταν άρχισαν να τρώνε, το θέαμα των παχυσάρκων αυτών υπάγεον τροφόντων, ήτο καταπληκτικόν. Έντός δύο ωρών που διήρκεσε το άνατάσχετο μασήμα των, κατεβρόχθισαν τεράστιες ποσότητες φαγητών.

ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ
Η ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Εις την Βιρτζίνια της Άγγλιας εξετέθη ένα χέλι περιεργότατο: Έχει ακριβώς το σχήμα το οποίον είχαν αι μυθολογικά Σειρήνες. Να είδεν άραγε ο Όμηρος ζωντανές τις Σειρήνες; Έτσι φαίνεται.

Η ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ

Λέγ' η άγραμπელή μυριανθισμένη
Στον άγριο πλάτανο που τη φασεί
Και με τον ίσκιό του συχνοδιαβαίνει
Πάντο' επάνω της βράδυ κι' αυγή:

»Δένδρο περήφανο μέσ' ες τον άγέρα.
Τα φύλλα, οι κλώνοι σου θρασυμανούν·
Βρίσκεις στενόχωρη τώρα τη σφαίρα;
Τ' άστρα, τα σύννεφα δεν σε χωρούν;

»Τόχει 'ς τη ρίζα σου νεράκι κρύο,
Βυζάνεις άκοπα την καταχνιά,
Κ' έμένα εξήλεψες, σ' το θηρίο.
Γιατί μ' έπότηζε λίγη δροσιά;

»Τί θέλεις, πλάτανε, τί μου γυρεύεις;
Δώξε τον ίσκιό σου κι' είμαι μικρή.
Τ' άνθη μου επάγασαν, μην τα παιδεύεις;
Τ' άσ τον τόν ήλιο μου να τα χωρή...

»Ξανθή μου άγραμπελή, τί με φοβάσαι;
Θέλεις να σέρονεσαι πάντα όρφανή,
Μονάχη σου, έρημη τη νύχτα νάσαι,
Νάχης κορεσθείς τον λιθάρια, γή;

»Τ' άνθη ξεγύρωσε με την άνδριά μου,
Γίνον βασίλισσα κι' εγώ θρονί.
Στηλίσουν επάνω μου... 'ς την άγκαλιά μου
Κάθε άλλο λουλουδιό θα σε φθονή...

Την εξέλεξε τ' άγριο πλάτανο,
Την έπερίλεξε μέσ' τα κλαριά...
Τι κρίμα πόδωσε, ξανθό βοτάνι,
Για λίγο ψήλωμα την παρθενα.

Φτωχή κι' ανύπανθρη 'ς την ερημιά σου
Μοίτανε τ' άνθη σου κομψή χαρά.
Τώρα θ' άρπάξουνε τη μυρωδιά σου
Τά νερά κι' άνεμοι ποδάς κυρά.

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

ΠΑΛΗΣ

ΑΓΑΠΕΣ

ΔΕΝ ΜΕΝΟΥΝ ΠΑΡΑ ΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ο ιατρός. — Έχετε πονοκέφαλο;
Ζαλάδες; Πόνο στο λαιμό; Σας πονούν ή κλει-
δώσεις σας;

Η πελάτις. — Μάλιστα, γιατί;
Ο ιατρός. — Καί ποιάν ήλικίαν έχετε,
κυρία μου;

Η πελάτις. — 24 έτών, γιατί;
Ο ιατρός (άπό μέσα του). — Χι-
πάσχει και από έλλειψιν μήνης, προς τας
άλλους, καθώς βλέπω...

Ένας μικρός που άκουσε ότι τα γεννηθέντα
του πάππου του ήσαν μιά μέρα πιο μακριά
άπό τα δικά του τοι είπε:

— Παππού, εσύ κι' εγώ ακόμη λίγο και θέ-
μαστε δίδυμοι...

— Περίπου, χρυσό μου! άπήντησε ο
παππούς.

Ένας επαρχιώτης με την γυναίκα του, έ-
βγηκαν κατά το διάλειμμα έξω από το θέα-
τρο. Γυρίζοντας είχαν άμυρβολία αν ήσαν
στις θέσεις τους. Ο άντρας απευθυνόμενος προς
τον παρακαθημένον κύριον.

— Δεν μου λέτε, σάς πάτησα, όταν είχαί-
ναμε προσηγουμένως;

— Ναί, γιατί; έρωτώ ο κύριος.

Τότε ο επαρχιώτης απευθυνόμενος προς την
γυναίκα του της λέγει, χωρίς ν' άπαντήσει
στον άλλον:

— Βλέπετε, Εύαnthia, ότι καλά θυμόμουν
πώς αυτές ήταν ή θέσεις μας;

Ένας διάσημος Άγγλος ήθοποιός, ο οποίος
εφημίζετο και διά την ευφυίαν του, ένα βράδυ
εύρεθεις τυχαίως εις ένα χωριό κατέλασε στο
μικρό ξενοδοχείο που υπήρχε εκεί. Από τας
πολλούς φύλλους όμως, δεν μπόρεσε άλλο να
βράδυ να κλείση μάτι. Την άλλην ήμέρα, έκα-
νε το παράτονο του στην ξενοδόχο, ή οποία
του άπήντησε θυμωμένη:

— Είσατε πολύ ιδιότροπος άνθρωπος. Στα
δωμάτιά μου δεν υπάρχει ούτε ένας μόνος
φύλλος.

Ο πνευματώδης ήθοποιός της άπήντησε:

— Έχετε δίκαιον. Στα δωμάτιά σας δεν έ-
πάρχει ούτε ένας μόνος φύλλος, γιατί όλοι εί-
ναι παντρεμένοι και με πολυμελή οικογένεια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κεχαγιάν, Καλλιάρια, Ε. Γεωργίου, Κέρ-
κυρα, Ι. Δημοκωστόπουλον, Χίον. Δώρα έστά-
λησαν. Έμβάσατε ταχ. έρ-
δα. — Ι. Σωτήλην, Θε-
σσαλονίκη. Δώρα έστάλη-
σαν. Έμβάσατε δο. 2,50.

— Α. Μαθηονάκη. Η
ράβλειον. Κατάλογος πα-
ρισμένων λαχρών έδημο-
σιεύθη εις φύλλον αριθ.
63, όπερ άποστέλλομεν.
Εύχαριστούμεν δι' εύχάς.

— Δ. Βελεγράκη, Ηρά-
κλειον, Κ. Κακοπαναγιώ-
την, Ιωάννινα, Π. Φούρ-
καλάς, Ζητηθέντα φυλ-
λα έστάλησαν. — Δ. Λο-
μούρη, Ζάκυνθος. Ταχ.
έξοδα έλήφθησαν. Εύχα-
ριστούμεν. — Κ. Μπα-
μπήλην, Ροδόλειος, Γ.
Μπατζάκης, ένταθα, Σ.
Τσαντεάν, Σ. Μουζο-
ρόν, Μιστράν, Ε. Άγγε-
λικοπούλου, Τύρναβον. Δώ-
ρα έστάλησαν. Έμβάσατε
ταχυδρομικά έξοδα. — Ν.
Παπαθανασίου, Χανιά.
Παλαιά φύλλα υπάχουν.
Στοιχίζουν έκαστον δο. 2.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟ-
ΜΑΔΟΣ

Πώς θα μπορέσετε χωρίς να ξοδέψετε τίποτε να σχηματίσετε
σινά, σινά μία έλεκληρη βιβλιοθήκη από εκλεκτά βιβλία.

ΟΙ ΟΡΟΙ Εις τον διαγωνισμόν μας αυτόν μπορούν να λάβουν μέρος ΟΛΟΙ άνε-
και εις το κάτω μέρος της σελίδος αυτής θα εύρίσκειται ένα απόκομμα — όπως
το σημερινό. Εις το τέλος κάθε μηνός θα μάς άποστέλλετε τα ΤΕΣΣΕΡΑ
απόκομματα του μηνός, το όνομα και την άκριβή διεύθυνσιν σας, ΚΑΘΑΡΑ
γραμμένην, ως και Δραχμάς ΤΡΕΙΣ ΕΙΣ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
διά ταχυδρομικά και έξοδα διεκπεραιώσεις, και θα λαμβάνετε ΔΩΡΕΑΝ ένα
άντιτυπον της σειράς των εκλεκτών έργων τα οποία θα εκδίδη κατά μήνα ή
«Εβδομάς», και τα οποία θα πολυπλούνται επίσης και εις τα βιβλιοπωλεία αντί
ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ. Με τον τρόπον αυτόν θα άποκτήσετε σε ελάχιστο
χρόνον και χωρίς δαπάνη μίαν άριστατήν και κομψοτάτην σειράν εκλεκτών βι-
βλίων έλλήνων και ξένων συγγραφέων. Ο πρώτος τόμος (μηνός Φεβρουαρίου)
θα σας ένθουσιάζη και θα σας κάμη να περιμένετε έναγωνίως τους άλλους.

ΕΠΟΦΕΛΗΘΗΤΕ Μή λείψη κανείς που να μη λάβη μέρος στον διαγωνισμόν μας
αυτόν, που άσφαλώς πρέπει να σημειώση πρωτοφανή επιτυχία.

ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΣΕΙΡΑ Α

ΑΡΙΘ. 1

ΦΟΡΑΝΕΙ!

Η κακή πέψις και ή υπερβολική έρ-
γασία δά σε κάμουν να αρρωστήσης.
Να πέρνης κάθε πρωί ένα κουταλάκι
Μαγνησία Σ.Πελλεγρίνο Μάρκας «Pro-
del». Θα τακτοποιήση την λειτουργ-
γίαν του στομάχου και των έντερων
και ή εργασία δεν δά είναι επίπονος.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO-MODERNO-TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΗΤΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ψύχοντα ζητήματα

ΜΕΓΑΛΟΦΥΝΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Πρό ημερών, κατά μίαν πανεράν νύκτα ἐξ ἐκείνων ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠπειλείτο νὰ μεταβληθῶμεν ὅλοι εἰς ἀρχαίους, διεκινδύνευσαν μίαν ἐκδρομὴν μέχρι τοῦ «Κεντρικοῦ» ὅπου παρίστανε ἡ ἀπερὲτα Σαμαρτζή.

Εἰς τὸ παραπλεύρως μου καθίσμα, κύριός τις εὐπρεπὸς ἐμφανίσεως, κυριολεκτικῶς ἐμαίνετο καθ' ὅλην τὴν παύσασιν χειροκροτῶν τὸ ἔργον, ἰδίᾳ δὲ μίαν συμπτέταν, μόλις ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς, ἐνῶ οὐτε αὐτὴ οὐτε τὸ ἔργον ἤδikian τὸσας ἐκδηλώσεις.

Εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν σκανδαλισθεὶς ἐπωφελήθην ἐνὸς διαλείμματος, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ χεῖρες τοῦ γείτονός μου εὐρίσκοντο ἀναγκαστικῶς εἰς ἀναχωρήν, καὶ τοῦ ἀπέτεινα τὸν λόγον ὡς ἑξῆς:

— Ἀγαπητὲ κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διότι διαφωνῶ μαζί σας. Θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ μάθω τί τὸ ἐξαιρετικὸν ἐπὶ τέλους βρισκετε στὸ ἔργον ὥστε νὰ χειροκροτῶτε διαρκῶς καὶ μάλιστα μὲ τὴν μα-
νία...

Ὁ ἀγνωστος ἐμειδίσατο καὶ μὲ ὕψος ὑψίστης εὐγενείας μοῦ ἀπήντησε:

— Ἐχετε λάθος, κύριε. Τουναντίον ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν σας βλέπω ὅτι εἰμεθα συμφωνότα-
τοι...

— Καὶ ὅμως...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως. Καὶ τὸ ἔργον εἶναι ἀνοῦσιο καὶ ἡ συμπτέτα ἐλασινὴ. Τὰ χέρια μου ὅμως ἦσαν παγωμένα ὅταν ἦρθα στὸ θέατρο καὶ γιὰ νὰ τὰ ζεστάνω ἤρχισα νὰ χειροκροτῶ σαν δαιμονισμένος, ὅπως εἰ-
δατε.

— Ἀλλὰ δὴ μ' ἓνα συμπάρο δυὸ τριγόνια...

— Τρία παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ εὐγενὴς ἀγνωστος, διότι καὶ τὰ χέρια μου ζεσταίνω, καὶ τὸν παρόντα συνθέτην κολακεύω καὶ ἀπὸ τῆ νοστιμούλα συμπτέτα δικαιούμαι νὰ ἐλπίζω...

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριδῶς ἤνοιγε ἡ αὐλαία καὶ ἀπὸ τὰ παρασκήνια παρουσιάζε-
το εἰς τὴν σκηνὴν ἡ συμπτέτα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀγνωστος ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ παταγω-
δῶς. Πόσον εἶχε δικαίον δεδαϊώνων με πρὸ ὀλίγου ὅτι μ' ἓνα συμπάρο ἐπετύγχανε τρία τριγόνια! Ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια μου εἶδον τὸ τρίτο τριγόνι, τὴν συμπτέτα, νὰ τοῦ στέλλῃ μεριδιὰματα ἐμφαντικῶς ὑποσχετικὰ εὐνοίας, ἡ ὁποία μάλιστα ἐφαίνετο λίαν προ-
σεχῆς.

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, κατὰ τὴν πα-
γεράν αὐτὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κάρβουνα καὶ ἀκρίβειά εἶναι καὶ δὲν ἀνάδουν, καθὼς βρεγμένα, ἔχετε προχέρον τὴν συντα-
γὴν τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐφευρέτου, τὸν ὁποῖον τυχαίως συνήντησα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ «Κεντρικοῦ». Καὶ ἐπειδὴ ἀσφαλῶς κρυώνετε καὶ ἀκούη ἀσφαλῆστερον καὶ τριγόνων τυ-
φρῶν ὁρέγεσθε, εἰσαθε ἐλεύθεροι νὰ δοκιμά-
σετε τὴν συνταγὴν του.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Τὸ πρωτοδικεῖον τῆς Γενεῦς δικάζον ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς Κέλογκ κατὰ Πολέμου ἀπεράνθη καμψήφει ἐναντίον τοῦ δευτέρου. Οὗτος ὅμως μὴ ἀποδεχθεὶς τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν ἐ-
καμην ἔρσειν εἰς Καβούλ τοῦ Ἀργανιστάν ὅ-
που καὶ ἐκέρδισε πανηγυρικῶς. Κατὰ θετικὰς «ἐληροφορίας», ὁ κ. Κέλογκ δὲν φαίνεται δια-
τεθειμένος νὰ διακόψῃ τὸν ἀγῶνα, εἶναι τοῦ-
ναντίον ἔτοιμος νὰ πορῇ εἰς ἀνάσσειν. Ἀλ-
λα καὶ ὁ ἀντίδικος θ' ἀνυψῇ ἀγῶνισ. Μετα-
ξὺ ἄλλων μέτρων, θὰ ἐνάξῃ τὸν ἀντίδικον ἐπὶ
ἀναιρέσει. Ἐντεῦθεν προβλέπεται ὅτι ὁ
ἀγὼν μέλλει νὰ διακωλυθῇ πρὸς «νικὴν θυ-
μηδῶν».

ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ

Πάει καὶ τούτος ὁ μπελᾶς
ἀπὸ τοὺς τόσους πού ὡς τῶν:
σ' ἐβγάλαμε, ὦ Μίς Ἑλλάς,
δόξα καὶ κλέος τῶν Πατρῶν!

Τώρα πού πᾶς γιὰ τὸ Παρί
μᾶς θλίψεις θλους καὶ γελᾶς,
μὰ πρόσχε, γιαβροῦ. Οὐοί,
νὰ μὴ γυρίσης... Μίς hélas!

ΣΤΑ ΚΡΥΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Ἔτσι λοιπόν, τὰ ψήσανε
Δευτέρης κ' Ἑθνικὴ
καὶ τὸν Ἀλέκο στείλανε
μὲ τὴ Γεωργική.

Πάει κι' αὐτὴ ἡ ἐλπίς ματαία,
καὶ μένει ὁ Παπαναστάσης
κόντες σωστός σέντσα κοντέα,
ἦγουν Ἐπιοκαμπίας κάσης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Προερχομένη ἐξ Ἀμερικῆς ἐζητήεν εἰς
Πάτρας καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν πόλιν μας ἡ τό-
σον γνωστὴ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν κ. Grin-
ny Charow. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθ-
μὸν, τὴν διαπρεπὴ ξένην ὑπεδέχθη κατ' ἐν-
τολήν τῆς Κυβερνήσεως ὁ ὑφυπουργὸς τῆς
Ἑγείνης κ. Α. Δοξιάδης. Εἰς συντάκτην
τῆς «Ἑβδομάδος» παρόντα κατὰ τὴν ὑποδο-
χὴν, ἐδήλωσεν ἡ ξένη τὰ ἑξῆς, ἐν εἰδεί διαγ-
γέλματος πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν:

Ἀμετα πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐπὶ ἀναβλέ-
πω τὸ φιλόξενον ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Οὐ
δέποτε ἐλησμόνησα τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν,
ἡ ὁποία μοῦ ἐγένετο κατὰ τὴν πρὸ δεκαετίας
ἐπίσκεψίν μου, ἐπανερχομένη δὲ σκοπὸν ἔχω
νὰ παραμείνω ἐνταῦθα ἐπὶ μακρόν, πιθανῶς
μέχρι τοῦ Ἰουνίου.

Παρητήρηθη αὐθόρμητος συρορὴ ἰδίως ἐκ-
τῶν καὶ φαρμακοποῶν, οἵτινες καὶ ἐπευ-
φύνησαν τὴν ξένην ἐνθουσιωδῶς.

Ἑλληνικὸ φίλμ.

ΝΕΡΑ

Σὰν βλέπετε στοὺς δρόμους
τὰ νερά τῆς βροχῆς
ὕμνετε τοὺς δημάρχους
τῆς κάθε ἐποχῆς.

Τί σοφοὶ πού ἦταν!

Κάθε μας πλατεῖα,
μόλις βρέξει, γίνεται
καὶ μία... Βενετία.

ΓΙΑ ΤΗΝ Ex-DUFLOS

— Ἐξ τυφλὸς ἦταν λέγει ὁ πρῶτος
ἄντρας τῆς Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω πως ἦταν 606
φορές τυφλὸς γιὰ ν' ἀφήσῃ ἕναν πέτσιον κόμ-
ματο.

Ἀπὸ τὸ σημειωματάρειο

ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Συμφωνῶ μὲ τίς ἐφημερίδες πού δὲν πι-
στεύουν ὡς ὀριστικὴ τὴ συμφωνία μας μὲ τὴν
Τουρκία. Οἱ Τούρκοι δὲν τὴν θέλουν ὀρι-
κὴ, ἀλλὰ ὑποτακτικὴ.

Ὁ Τεβφὴκ Ρουσὴ λοιπὸν μᾶς ζητεῖ προ-
καταβολικῶς μισὸ ἑκατομμύριον ἀγγλικῆς λί-
ρας. Μᾶς πῆρε εἰδηση ὅτι ὅλα στὸν τόπο μας
εἶναι... μισά.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος τῆς Σερβίας δι-
κασιολογῶντας τὸ πραξικόπημά του ὑπόσχε-
ται στὸ διάγγελμά του ὅτι «θὰ τὰμν νέας
ὁδοὺς». Εὐτυχῶς ἐμεῖς ἐδῶ κόβουμε νίους
δρόμους χωρὶς πραξικόπηματα, ἀπλῶς μὲ δά-
νεια.

Σχετικῶς μὲ τὸ πραξικόπημα τοῦ βασι-
λέως Ἀλεξάνδρου, οἱ περισσότεροι εἶναι ἐ-
πισειδοῖ. Φρονοῦν δηλ., καὶ ὁ ὑποφαινόμε-
νος μαζί τους, ὅτι ἀπὸ τοὺς Σέρβους, Κροά-
τας καὶ Σλοβένους πού ἀποτελοῦν τώρα τὸ
βασιλείο του, ἀπὸ τὰ τρία δηλαδὴ ἔθνη θὰ
τοῦ μείνῃ στὸ τέλος τὸ... ἓνα, οἱ Σέρβοι.

Ἐν ὅκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτε-
ρικῶν ἐπεκτείνεται καὶ στὰς ἐπαρχίας τὸ νόμο
περὶ ἀσέμνων γυναικῶν. Γιατί ὅμως δὲν λαμ-
βάνουν κανένα μέτρον καὶ περὶ τῶν ἀσέμνων
ἀνδρῶν, πού εἶναι πῶς ἀσέμνοι ἀπὸ τίς γυ-
ναῖκες;

Τόσοι πολλοὶ θόρυβοι γίνονται στὴν πόλιν
μας, ὥστε ἀπορίας ἀξίον εἶναι πῶς δὲν κοι-
φάθηκαμε ὅλοι μας. Πάντως, ἂν στὴν ἐποχὴ
μας ζούσαν οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, κοντὰ στ' ἄλ-
λα κοσμητικὰ ἐπίθετα πού ἔδωσαν στὴν Ἀ-
θῆνα, στὴν πρῶτὴ μάλιστα γραμμῇ θὰ τῆς
ἔδιδαν τὸ ἐπίθετο πολύκροτοι.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

(Λακωνικὸς ὁρισμὸς)

Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ.
Υπόσχεται μισὰ μισά,
μὰ σὰν μασὰ μὲ σὲ σιμά,
βουτὰ κι' ἀπάει καὶ τὰ σὰ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Συνεπεία τῆς τελευταίας πρωτοφανοῦς ἐπὶ
κυρίας ἀντιπλοῦς πολλὰ ναυάγια. Οὕτω
καταποντίσθη τὸ ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Μιχα-
λάνδρου ἀποπλοίου «Θράκη» καὶ Μακεδο-
νίαν, μόλις διασχίσαντες τὸν πλοίαρχου.

Ἐπίσης τὸ ἀποπλοῖον «Ἐλευθέριος» ἐδὲ-
χθη παρὰ τὴν ἀσφαλίαν «Μπότσαρης»,
«Σταλὴς» καὶ «Παπ. Ἀνδρέου» τὸ σῆμα
«ΣΟΣ» (SOS). Δυστυχῶς ὁ πλοίαρχος τοῦ
πρωτοῦ, ἂν καὶ πρῶτος θυσιάζει πηδαλιού-
χος δὲν ἐβουλήθη νὰ προσέσῃ τὴν ζητουμέ-
νην βοήθειαν, ἔχων νὰ παλαίη πρὸς τὰ μα-
νοῦκα κάρπυα τῆς φιλικῆς θαλάσσης, τὰ ὁ-
ποῖα ἠπειλοῦν νὰ τὸν καταποντίσουν αὐταν-
δρον. Εἰς τοὺς ναυτικούς κύκλους πιστεύεται
ὅτι ὁ «Ἐλευθέριος» θὰ ἡγηγᾶται νὰ προδῇ
εἰς σπουδαίαν ἀδράριαν.

Τὸ ἀποπλοῖον «Ἐλευθέριος» ὑπὸ πλοίαρχον
Παπαναστάτην καταστράφηκε αἰφνιδίως ὑπὸ
τῆς θυέλλης τῆς συννενοήσεως Ἑθνικῆς Τρα-
πέζης καὶ Κυβερνήσεως ἐξομείλαν ἐν κακῇ
καταστάσει εἰς τὰ παράλια τῆς Θεσσαλονί-
κης.

Τὸ ἱεσιφόρον «Ἰαπῶν» πλέον εἰς Ἀγκυ-
ραν καὶ προσκρούσαν εἰς ὕψαλον καλυμμένην
Ρουσὴν κινδυνεύει νὰ καταποντίσθῃ.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ